

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΗΡΟΣ

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

Σπαθί
και Μπαστούνι

ΒΛΕΠΕΙ τὸ χάρο
μέ τὸ μάτια του
ὁ Γεώργιος Θαλάσσης, τὸ θρυ-
λικὸ Ἑλληνόπουλο πού οἱ
Γερμανοὶ καὶ οἱ Ἴταλοι ἔχουν
ἐπινομάσει Παιδί - Φάντα-
σμα. Στὴν προσπάθειά του
νὰ μπακιάσῃ τὰ σχέδια
τῶν Γερμανῶν, πού σκοπεύουν
μὲ μικρὲς ἠπτάμενες βόμβες
νὰ καταστρέψουν ὅλα τὰ κυ-
βερνητικὰ κτίρια τοῦ Λονδί-
νου, ἔχει πέσει στὰ χέρια τοῦ
"Ἀσσοῦ Σπαθί καὶ τοῦ κτη-
νώδους δοηθοῦ του Βούγκεν.
(*) Κλεισμένος μέσα σ' ἓνα
δωμάτιο, ἐνῶ οἱ δυὸ Γερμα-
νοὶ ἐτοίμαζον τὶς βόμβες μὲ
τὶς ὁποῖες θὰ χτυπήσουν, ὁ

(*) Δύσσε τὸ προηγούμενο
τεύχος τὸ 397, πού ἔχει τὸν τί-
τλο: «Ὁ Ἄσος Σπαθί».

Γιώργος κατορθώνει να έλευθερωθῇ από τὰ δεσμά του. 'Οπλίζεται μ' ἓνα μπαστούνι πού βρίσκεται μέσα στο δωμάτιο καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα, μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἡ πόρτα ανοίγει μόνη τῆς καὶ ὁ "Άσσος Σπαθὶ μπαίνει μέσα συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Βούγκεν. 'Ο Γερμανὸς κατάσκοπος κρατᾷ ἓνα περίστροφο μὲ τὴν κάννη του στραμμένη πρὸς τὸ στήθος τοῦ Γιώργου. 'Ο Βούγκεν κρατᾷ τό.. κανονάκι του, τὸ τεράστιο περίστροφό του, πού μὲ δυσκολία θὰ μπορούσε νὰ κρατήσῃ ἓνας κοινὸς ἄνθρωπος!

'Ο "Άσσος Σπαθὶ λέει μὲ θαυμασμό:

— Συγχαρητήρια, Παιδί - Φάντασμα! Κατώρθωσες νὰ ἐλευθερωθῇς καί, ἂν ἀργοῦσαι λίγο ἀκόμη νὰ φανούμε, θὰ εἶχες κερδίσει τὸ παιχνίδι!... Ξέρεις, μετάνιωσα! Δὲ θὰ σὲ μεταφέρω ζωντανὸ στὸ Βερολῖνο. Ὑπάρχει φόβος νὰ μοῦ ξεφύγῃς στὸ δρόμο! Θὰ σὲ σκοτώσω τώρα καὶ θὰ σὲ μεταφέρω νεκρό. "Άλλωστε, τὸ ἴδιο ποσό θὰ πάρω εἴτε νεκρὸ, εἴτε ζωντανὸ σὲ πάω στὸν Χίτλερ!

Καὶ τὸ δάχτυλό του ἀρχίζει νὰ πιέζῃ τὴ σκανδάλη. 'Ο Γιώργος, γιὰ νὰ κερδίσῃ χρόνον, λέει βιαστικά, κάνοντας ἓνα δῆμα μπροστὰ συγχρόνως:

— Μιὰ στιγμή, "Άσσε Σπαθὶ! Δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ ἐκτελέσῃς τὴν ἀποστολή σου.

Αὐτὸ νὰ τὸ ξέρῃς! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χτυπήσῃς μὲ δόμβες ὅλοι τὰ κτίρια τῆς κυβερνήσεως, χωρὶς...

'Ο "Άσσος Σπαθὶ τὸν διακόπτει μ' ἓνα βροντερὸ σαρκαστικὸ γέλιο.

— Ἔτσι λὲς ἐσύ, ἔ; "Άκου λοιπόν! Πάνω στὴν ταράτσα εἶναι κιόλας στημένες οἱ δόμβες! Ἡ καθεμιὰ ἔχει μιὰ μικρὴ πτητικὴ συσκευή, πού εἶναι ρυθμισμένη ἔτσι ὥστε νὰ μεταφέρῃ τὴ δόμβα πρὸς ὠρισμένη κατεύθυνσι καὶ γιὰ ὠρισμένη ἀπόστασι. Δηλαδή, ἡ μιὰ θὰ πάῃ ὡς τὸ κτίριο τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἡ ἄλλη ὡς τὸ κτίριο τοῦ ὑπουργοῦ "Εξωτερικῶν καὶ τὰ λοιπά! Ἡ ἐπίθεσις θὰ γίνῃ στὶς ἑννέα ἀκριβῶς, ὅταν ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ ὑπουργοὶ θὰ βρίσκονται στὶς θέσεις τους! Τί λές; Μπορεῖ νὰ ἀποτύχῃ ἡ ἀποστολή μας; Καὶ τώρα ἀποχαιρέτησε τὸν κόσμο αὐτόν, Παιδί - Φάντασμα!

Καὶ τὸ δάχτυλό του ἀρχίζει πάλι νὰ πιέζῃ τὴ σκανδάλη. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Γιώργος εἶναι σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἀντίπαλό του. Πηδάει πλάγῃ καὶ ἀπογεύε: τὴ σφαῖρα καὶ τὸ μπαστούνι πού κρατᾷ ἀκόμη ἀνεβοκατεβαίνει μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα καὶ χτυπάει τὸ ὀπλισμένο χέρι τοῦ "Άσσου Σπαθὶ στὸν καρπό.

Μιὰ κρᾶυγὴ πόνου καὶ λύσσης ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Γερμανοῦ, καθὼς τὰ μου-

διασμένα δάχτυλά του παρατούν το περίστροφο πριν τραθήσουν πάλι τη σκανδάλη!

Ο Γιώργος δὲ χάνει ἄλλη στιγμή μαζί του. Ξέρει ὅτι, γιὰ μερικά δευτερόλεπτα, δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ "Ἀσσοῦ. Ὁ κίνδυνος τώρα προέρχεται ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Βούγκεν.

Ὁ κτηνώδης Γερμανός, μὲ τὸ κεφάλι γορίλλα, ἔχει στραμμένη τὴν κάμνη τοῦ «κωνοῦ» τοῦ πρὸς τὸ Ἑλληνόπουλο. Ὁ Γιώργος καταλαβαίνει ὅτι ἔφτασε ἡ τελευταία του στιγμή. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προλάβῃ νὰ χτυπήσῃ τὸν Βούγκεν πρὶν αὐτὸς πιέσῃ τὴ σκανδάλη. Συσπειρώνεται καὶ ἐτοιμάζεται νὰ πηδήσῃ πλάγια, ὅταν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς πόρτας, ποῦ ἔχει μείνει ἀνοιχτή, κάτι σφυρίζει.

Μιὰ μολυνένια μπαλίτσα χτυπάει τὸν Γερμανὸ στὸ ὠπλισμένο χέρι του. Μιὰ τρομακτικὴ κραυγὴ πόνου ξεφεύγει ἀπὸ τὸ λάρυγγι του καὶ τὸ ὄπλο πέφτει στὸ πάτωμα. Ὁ Γιώργος γυρίζει καὶ βλέπει ἐκπληκτὸς τὸ Διαβολάκο νὰ μπαίνει στὸ δωμάτιο μὲ τὴ σφεντόνα στὸ χέρι καὶ μὲ μερικοὺς ἀντρες πίσω του. Οἱ ἀντρες αὐτοὶ κινοῦνται πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο Γερμανῶν γιὰ νὰ τοὺς συλλάβουν.

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ἐκπληκτικό. Ὁ χοντρός Βούγκεν παίρνει φόρα καὶ μ' ὄλο τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του ρί-

χνεται πάνω στὸ κλειστὸ παράθυρο. Τὰ τζάμια γίνονται κομμάτια καὶ τὰ ἐξώφυλλα σπάζουν! Τὸ κορμὶ του πέφτει ἔξω σὰν βολίδα. Πρὶν οἱ ἄλλοι συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους, ὁ "Ἄσος ἀκολουθεῖ τὸν βοηθὸ του καὶ πηδάει κι' αὐτὸς στὸ κενὸ ἀπὸ τὴν τεράστια τρύπα ποῦ σχηματίσε στὸ παράθυρο τὸ κορμὶ τοῦ Βούγκεν!

Ὅταν οἱ ἄλλοι τρέχουν στὸ παράθυρο, οἱ δύο Γερμανοὶ ἔχουν χαθῇ μέσα στὸ γκρίζο μισοσκόταδο τοῦ πρωῒνου. Μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ "Ἀσσοῦ Σπαθί, ἀκούγεται μὲ λύσσα:

— Κέρδισες τὸ παιχνίδι, Παιδί - Φάντασμα! Μὰ θὰ τὰ ξαναποῦμε! Θὰ τὰ ΞΑΝΑΠΟΥΜΕ!

Ὁ Διαβολάκος ἐξηγεῖ στὸ Γιώργο:

— Ὅταν σὲ κουβάλησαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἐκεῖνο τοῦ Σάουθεντ, ἀναισθητὸ, κάθησα πίσω ἀπὸ τὴ σκάρα καὶ ταξίδεψα κι' ἐγὼ μαζί μὲ τὸ αὐτοκίνητο χωρὶς νὰ ἀντιληφθῶν τίποτε. Ὅταν τοὺς εἶδα νὰ σὲ κουβαλοῦν μέσα σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπῆτι, ἔτρεξα νὰ εἰδοποιήσω τοὺς "Αγγλοὺς μυστικoὺς πράκτορες.

— Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ, Διαβολάκο!, λέει ὁ Γιώργος συγκινημένος. Ἐφτασες στὴν ὥρα. Καὶ ἔσωσες ὁλόκληρὴ τὴν ἀγγλικὴ κυβέρνησι καὶ χιλιάδες κρατικoὺς ὑπαλλήλους!

Γυρίζει στον έπικεφαλής των πρακτόρων:

— Κάπου μέσα στο σπίτι αυτό βρίσκονται οι βόμβες, με τις οποίες οι Γερμανοί σκόπευαν να ανατινάξουν τα κυβερνητικά κτίρια. Πριν τις μαζέψετε όμως, τηλεφωνήστε στο Σάουθεντ. Μέσα στο πλοίο απ' όπου βγήκε ο γέρος ναυτικός με τη γάτα - ξέρουν οι πρακτορές σας εκεί για ποιόν μιλώ— θα καταφύγουν κατά πάσα πιθανότητα ο "Άσος Σπαθί και ο βοηθός του. Πάντως, πρέπει να συλλάβουν το γέρο με τη γάτα. Είναι συνεργάτης του "Άσου Σπαθί. Αυτός μετέφερε τις βόμβες!

Τα τρόφιμα
του Έρυθρου Σταυρού

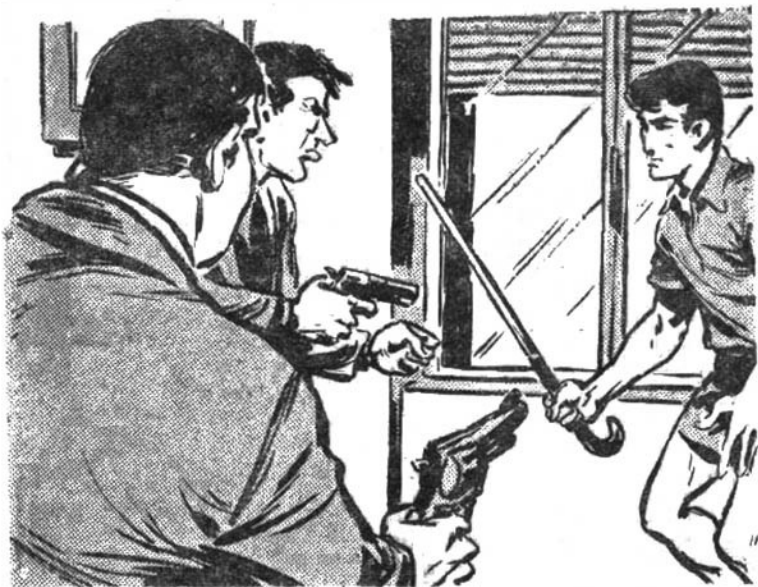
ΜΕΡΙΚΕΣ μέρες έχουν περάσει από την αλλόκοτη εκείνη νύχτα στο Λονδίνο, στο διάστημα της οποίας το Παιδί - Φάντασμα είδε πολλές φορές το χάρο με τα μάτια του.

Τώρα, τα Έλληνόπουλα βρίσκονται πάλι στην Άθήνα και είναι συγκεντρωμένα στο σπίτι τους, με τα πρόσωπα συννεφιασμένα. Κάτι πολύ σοβαρό συμβαίνει.

Δυο μεγάλα πλοία έφτασαν στο λιμάνι του Πειραιά, φορτωμένα με τρόφιμα για

Προσπαθεί με το μπασιτούνι να νικήση τό... περίστροφο

Τὸ Παιδί - Φάντασμα τοὺς ἀντιμετωπίζει μ' ἓνα... μπαστούνι

τοὺς κατοίκους τῆς Ἀθήνας, δῶρο τοῦ Διεθνoῦς Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Μὰ οἱ Γερμανοί, ἀντὶ νὰ δώσουν τὰ τρόφιμα στοὺς πεινασμένους Ἕλληνες, τὰ πήραν αὐτοὶ καὶ τὰ χρησιμοποίησαν γιὰ τὸ στρατό τους! Παραβίασαν ἔτσι τοὺς κανόνες τοῦ πολέμου καὶ οἱ Ἕλληνες, μὴν ἀντέχοντας νὰ βλέπουν τὰ παιδιὰ τους νὰ πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα ἐνῶ οἱ Γερμανοὶ πόχαιναν τρώγοντας τὰ τρόφιμα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἀποφάσισαν ἀγανακτισμένοι, νὰ κάνουν συλλαλητήριο ἀποδοκιμασίας καὶ διαμαρτυρίας.

Ὅλες οἱ ὁργανώσεις κινη-

τοποιήθηκαν καὶ τὸ συλλαλητήριο ἔχει ἀποφασιστῇ γιὰ τὸ ἐρχόμενο Σάββατο. Ὁ Γιώργος εἶναι ἀνήσυχος ὁμως, γιὰ τὴν ἄσχημες πληροφορίες. Ξέρει ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἐπιθυμοῦν νὰ γίνῃ τὸ συλλαλητήριο αὐτὸ γιὰ νὰ βροῦν τὴν εὐκαιρία, μὲ τὴ βοήθεια καὶ τῶν Ἰταλῶν, νὰ χτυπήσουν τοὺς Ἕλληνες, νὰ πνίξουν τὸ συλλαλητήριο στοὺς αἵμα τους καὶ νὰ κάνουν τὸν ἑλληνικὸ λαὸ νὰ μείνῃ ἡσυχος γιὰ ἓνα μεγάλο διάστημα!

Καὶ ξέρει ὅτι ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορίαν τὴν μαγειρεύει ὁ Ἄσος Σπαθὶ! Γιατὶ ὁ πράκτωρ τοῦ Χίτλερ καὶ ὁ κτηνώδης

βοηθός του δεν έχουν πέσει στα χέρια των "Αγγλων! Πήγαν στο λιμάνι του Σάουθεντ μια κατάφεραν να ξεφύγουν την τελευταία στιγμή.

Γύρισαν έπειτα στην "Αθήνα και ο "Άσος Σπαθί έχει καταστρώσει ένα σχέδιο για τη συντριβή του κινήματος "Εθνικής "Αντιστάσεως. Σύμφωνα με τις πληροφορίες του Παιδιού - Φάντασμα, αυτός είχε την έμπνευση να αρπάξουν οι Γερμανοί τα φορτία του "Ερυθρού Σταυρού ώστε να φτάσουν στο σημείο οι "Ελληνες να χάσουν την ψυχραιμία τους και να κάνουν συλλαλητήριο.

Ξέροντας όλες αυτές τις λεπτομέρειες, ο Γιώργος προσπάθησε όσο μπορούσε να πείσει τις επαγγελματικές οργανώσεις να ματαιώσουν ή να αναβάλουν το συλλαλητήριο. Μά δεν το κατώρθωσε. "Η αγανάκτηση του λαού είναι τόσο μεγάλη, ώστε πολλοί προτιμούν το θάνατο παρά να βλέπουν τα παιδιά τους να πεθαίνουν!...

— Το συλλαλητήριο θα γίνει δυστυχώς!, λέει ο Γιώργος στους φίλους του με το μέτωπο ζαρωμένο. Και θα χυθή πολύ αίμα! Προσπάθησα να το εμποδίσω, μά δεν κατάφερα τίποτε. "Επομένως, μάς μένουν δυο πράγματα: Πρώτον, να πάρουμε μέρος κι' εμείς στο συλλαλητήριο μ' ολοκληρή την οργάνωσή μας και, δεύτερον, να προσπαθήσουμε να μάθουμε όλα τα σχέδια του έχθρου, σ' όλες τους

τις λεπτομέρειες, ώστε να μπορέσουμε να αντιδράσουμε... "Εδωσα κιόλας διαταγές να προετοιμαστή η συμμετοχή μας και ανέθεσα στους καλύτερους πατριώτες, που δουλεύουν σε έμπιστευτικές γερμανικές υπηρεσίες, να κάνουν ό,τι μπορούν για να ανακαλύψουν τί μαγειρεύει ο "Άσος Σπαθί. Το συλλαλητήριο θα γίνει αύριο το απόγευμα. "Επομένως, δε μάς μένει πώλως καιρός για να...
Το τηλέφωνο κουδουνίζει και ο Γιώργος αρπάξει το ακουστικό διστακτικά και το φέρνει στο αυτί του.

— "Εμπρός!, λέει. Νάι! Πώς; "Ωραία!... Πολύ καλά! "Η διεύθυνσις; "Ωραία! Συγχαρητήρια! Είσαι σπουδαίος!

"Αφήνει το ακουστικό και γυρίζει στ' άλλα παιδιά:

— Τα πράγματα αρχίζουν να ξεκαθαρίζουν. Σήμερα το βράδυ, θα γίνει μια μεγάλη σύσκεψις σχετικά με το συλλαλητήριο, στο σπίτι του Γερμανού φρούραρχου. Βάζω στοίχημα το κεφάλι μου ότι θα είναι εκεί και ο "Άσος Σπαθί και ότι θα εκθέσει στους άλλους Γερμανούς το σχέδιό του με όλες τις λεπτομέρειες. "Επομένως πρέπει να πάρω κι' εγώ μέρος στη σύσκεψη!

— Μά... πώς θα γίνει αυτό, Γιώργο, ρωτάει η Κατερίνα κυττάζοντας με ανησυχία τον αγαπημένο της.

— Δεν ξέρω ακόμη...

"Ο Γιώργος σηκώνει το α-

κουστικό και συνθέτει έναν άρ-
ρθμό τηλεφώνου.

— Έδω Παιδί - Φάντασμα!
λέει στη συνθηματική γλώσσα
τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν. Ἐ-
σύ εἶσαι, Δημήτρη; Ὁραῖα!
Ἄκουσε. Πρέπει νά μάθουμε
ῥωσισμένα πράγματα σχετικά
μέ μιὰ συγκέντρωσι πού πρό-
κειται νά γίνη ἀπόψε στο
σπίτι τοῦ Γερμανοῦ φρούραρ-
χου...

Τοῦ δίνει ὁδηγίες καί ἀφί-
νει τὸ ἀκουστικό. Σιωπὴ ἀ-
πλώνεται μέσα στοῦ δωμάτιο.
Δὲν ἀκούγεται παρὰ μόνο ὁ
ρυθμικὸς θόρυβος πού κά-
νουν τὰ σαγόνια τοῦ Σπίθα,
καθὼς ἀλέθουν χαρούπια, πού
τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παι-
δί τραβάει μέσα ἀπὸ ἕνα τσου
βαλάκι. Πρὶν τὰ βάλη στο
στόμα του, ὁ Σπίθας, πού,
ὅπως εἶναι γνωστό, ἔχει ἰκα-
νότητες θαυματοποιοῦ, μετα-
βάλλη τὰ χαρούπια σέ.. λου-
κάνικα!

— Ἄχ μανούλα μου!, βογ
γάει. Πόσο γόστιμα εἶναι αὐ-
τὰ τὰ λουκάνικα! Γεῖα στὰ
γέρια ἐκείνου πού τὰ ἐφτια-
ξε!

Ξαφνικά, γυρίζει στοῦ Γιώρ-
γο καὶ λέει:

— Δέ μου λές, Γιώργο,
στη συγκέντρωσι τοῦ φρούραρ
χου θὰ ἔχουν καὶ γεῦμα;

— Μάλλον, λέει ὁ Γιώργος
σκεπτικῶς. Ἐλπίζω μάλιστα
νά ἔχουν γεῦμα! Αὐτὸ θὰ
εὐνοοῦσε τὰ σχέδιά μας!

— Γεῦμα!, κάνει ὁ Σπί-
θας. Μανούλα μου! Δέ μου
λές, Γιώργο...

Τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει

καὶ ὁ Σπίθας καταπίνει τὰ ὑ-
πόλοιπα λόγια τοῦ μαζί μ' ἔ-
να χαρούπτι. Ὁ Γιώργος ση-
κώνει τὸ ἀκουστικό, ἀκούει
γιὰ λίγο, δίνει ῥωσισμένες ὁ-
δηγίες καὶ τὸ ἀφίνει πάλι.

Κυττάζει τὸ Σπίθα μέ πα-
ράξενο τρόπο. Ἐπειτα, λέει:

— Δέ μου λές, Σπίθα, ἂν
σέ βάλουμε κάπου γκαρσόνι,
νά κουβαλᾷς φαγητά, θὰ μπο-
ρένης νά κρατήσης τὴν ὁρεξί
σου καὶ νά σερβίρης τὰ φαγη-
τὰ χωρὶς νὰ τὰ ἀγγίξεις;

— Ἐ; κάνει χαζὰ τὸ κα-
θυστερημένο στοῦ μυαλοῦ παι-
δί. Μανούλα μου! Γκαρσόνι;
Φαγητά; Καὶ νὰ μὴν τὰ πειρ-
ράξω! Γιώργο! Εἶσαι ἐχθρὸς
μου;

— Τὸ φανταζόμουν ὅτι, δέ
θὰ μπορούσες νά κρατηθῆς!,
λέει ὁ Γιώργος κουνώντας τὸ
κεφάλι του. Κρίμα! Βλέπεις,
ὅπως μέ πληροφόρησαν, ὁ κα-
μαριέρης τοῦ φρούραρχου πού
θὰ σερβίρη τὰ φαγητά ἔχει
ἀκρίβως τὸ μπτόί σου καὶ τὶς
διαστάσεις σου. Θὰ μπορού-
σες λοιπὸν νὰ πάρης τὴ θέσι
του καί, μ' ἕνα μικρόφωνο
στὴν τσέπη σου, νὰ καταγρά-
ψης ὅλες τὶς συζητήσεις. Ἀλ-
λὰ γιὰ σένα τὸ στομάχι σου
ἔχει μεγαλύτερη σημασία ἀ-
πὸ τὴ ζωὴ χιλιάδων συμπατρι-
ωτῶν μας, πού θὰ σκοτωθοῦν
αὐριο στοῦ συλλαλητήριου, ἂν
δὲν μπορούσαμε νὰ ματαιώ-
σουμε τὰ σχέδια τῶν Γερμα-
νῶν! Δὲν πειράζει... Θὰ σκε-
φτώ κάτι ἄλλο!...

Βαθεῖα σιωπὴ ἀπλώνεται
πάλι στοῦ δωμάτιο. Ἀκόμη
καὶ τὰ σαγόνια τοῦ Σπίθα ἔ-

χουν πάψει να αλέθουν τά...
χαρουπολουκάδικα! "Επειτα,
ο Σπίθας λέει:

— "Αφού είναι έτσι, Γιώργο, δέχομαι να κάνω το γκαρσόνι και σου υπόσχομαι ότι, όσα φαγητά μου δώσουν να σερβίρω, θά τα σερβίρω όπως θά μου τά δώσουν! "Εχεις το λόγο της τιμής μου.

Το πρόσωπο του Παιδιού - Φάντασμα λάμπει από χαρά. "Απλώνει το χέρι του και σφίγγει το χέρι του Σπίθα.

— Είσαι εντάξει!, του λέει. "Αλλωστε, δέ θά είμαι μακριά σου. Θά είμαι ό... βοηθός του μαγειρίου του φρούραρχου, που τυχαίνει να έχω το δικό μου άνάστημα...

"Ο Σπίθας
σερβιτόρος

ΜΕΣΑ στα σπíti του Γερμανού φρούραρχου, είναι συγκεντρωμένα δεκαπέντε περίπου άτομα. "Όλοι τους φορούν στολές των ανωτέρων αξιωματικών του γερμανικού στρατού εκτός από δύο: τόν "Ασσο Σπαθί και τόν βοηθό του τόν Βούγκεν, που φορούν πολιτικά.

Είναι καθισμένοι γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι, όπου έχουν στρωθή σερβίτσια για το φαγητό. "Ο φρούραρχος λέει:

— Θα φάω, δέν θά φάω, θά φάω, δέν θά φάω, θά...

Ξαφνικά όμως, τὸ περίστροφο πού κρατοῦσε κάνει... Φτερά!

— Κύριοι, θὰ φάμε καὶ θὰ πιούμε κι' ἐπειτα ὁ "Άστος Σπαθὶ θὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὸ σχέδιό του. Εἶναι ἓνα λαμπρὸ σχέδιο καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ συμφωνήσετε ὅλοι!

Γυρίζει πρὸς τὴν πόρτα καὶ χτυπάει τὶς παλάμες του. "Ενας λοχίας κάνει τὴν ἐμφάνισί του.

— Νὰ φέρουν τὰ φαγητά!, διατάζει ὁ φρούραρχος.

Ὁ λοχίας βγαίνει, διασχίζει τὸ διάδρομο τρέχοντας καὶ πηγαίνει στὴν κουζίνα.

— Νὰ σερβιριστοῦν τὰ φαγητά!, λέει.

Ὁ μάγειρος καὶ ὁ βοηθός του σαλεύουν τὰ κεφάλια τους

καὶ ὁ πρῶτος λέει στὸν σερβιτόρο, ἓνα χοντρὸ νέο, πού στέκεται πιὸ πέρα περιμένοντας:

— Τί περιμένεις; Παίρνε δίσκους καὶ πηγαίνε...

Ὁ Σπίθας, γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ σερβιτόρος, δὲν περιμένει νὰ τοῦ τὸ ποῦν δεύτερη φορά. Ἀρπάζει ἓναν τεράστιο δίσκο καὶ προχωρεῖ μέσα στὸ διάδρομο. Καθὼς βαδίζει, μουρμουρίζει ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

— Μανούλα μου! Θὰ μοῦ στρίψῃ! Κοτάπουλα ψητά, σα λάπτες, τυριά, ψαμιά! Κρατήσου, Σπίθα! Κρατήσου! "Εδωσες τὸ λόγο σου! Μανούλα μου!

Καί ξερογλείφεται, ενώ τὰ μάτια του σπινθίζουν αλλόκοτα. Ξαφνικά, δὲν ἀντέχει ἄλλο. Μὲ τὸ ἓνα του χέρι κρατᾷ τὸ δίσκο καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἀρπάζει ἓνα κοτόπουλο καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ καταβροχθίζει. Ὅσο νὰ κάνει τρία θήματα, τὸ κοτόπουλο ἔχει χαθῆ στο στομάχι του. Δὲν ἔχουν μείνει παρὰ μόνο μερικά κόκκαλα, ποὺ ὁ Σπίθας ξιναδαίνει μέσα στο πιᾶτο.

Τότε μόνο καταλαβαίνει ὅτι δὲν κράτησε τὸ λόγο του καὶ ὅτι τὸ σχέδιο τοῦ Γιώργου κινδυνεύει νὰ ἀποτύχῃ ἐξαιτίας του. Μὰ δὲν τὰ χάνει. Τὸ χέρι του κάνει μιὰ ταχυδακτυλουργικὴ κίνησι πάνω ἀπὸ τὰ κόκκαλα καί, ὡς διὰ μαγείας, τὸ κοτόπουλο κάνει πάλι τὴν ἐμφάνισί του στὴ θέσι του!

Μπαίνει στὴν τραπεζαρία καὶ ἀρχίζει νὰ σερβίρῃ. Κατὰ διαβολικὴ σύμπτωση, τὸ πιᾶτο μὲ τὸ ἀνύπαρκτο κοτόπουλο θρίσκεται μπροστὰ στὸν Βούγκεν, τὸν κτηνώδη βοηθὸ τοῦ Ἀσσοῦ Σπαθί! Φυσικά, ὁ Γερμανὸς δὲν ἀναγνωρίζει τὸ Σπίθα, γιατί τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ εἶναι ἀριστοτεχνικὰ μεταμφιεσμένο ἀπὸ τὸ Γιώργο.

— Ἀσααχ!, κάνει ὁ χοντρός Γερμανός. Κοτόπουλο!

Καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ καταβροχθίζει... δηλαδὴ νὰ νομίζει ὅτι τὸ καταβροχθίζει! Ὁ Σπίθας σταίνει πάλι ἔξω καὶ γυρίζει στὴν κουζίνα. Ὁ Γιώργος τὸν ρωτᾷ μὲ τρόπο χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ τίποτε ὁ μάγειρος:

— Ἐν τάξει;

— Παλὺ ἐντάξει! Πάρα πολὺ ἐντάξει!

— Ἀκουσε, Σπίθα! Θὰ γίνῃ μιὰ μικρὴ ἀλλαγὴ στὸ σχέδιό μας. Οἱ Γερμανοὶ θὰ κουβεντιάσουν ἀφοῦ φᾶνε, ἐπομένως δὲ θὰ εἶσαι ἐσύ μπροστὰ τους. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ κρύψῃς κάπου μέσα στὴν τραπεζαρία τὴ συσκευὴ τοῦ μαγνητοφώνου ποὺ ἔχεις ἐπάνω σου. Σ' ἓνα τέτοιο μέρος ὥστε νὰ μπορέσουμε νὰ τὴν ξαναπαράρουμε ἔπειτα.

— Μείνε ἥσυχος!, λέει ὁ Σπίθας. Θὰ γίνῃ ὅπως θέλεις...

Παίρνει ἓναν ἄλλο δίσκο, ποὺ περιέχει πιᾶτα μὲ ψητὰ ψάρια καὶ ἄλλα σχετικὰ. Γυρίζει πίσω στὴν τραπεζαρία καὶ σερβίρει, ἀφοῦ προηγουμένως, στὸ διάδρομο, καταβροχθίζει μερικὲς μερίδες καὶ τίς ἀντικαθιστᾷ μὲ ἄλλες ἀνυπαρκτες, χωρὶς στὶς ταχυδακτυλουργικὲς ἱκανότητές του. Καὶ τὴ φορὰ αὐτή, ἓνα ἀπὸ τὰ πιᾶτα μὲ τὰ ἀνύπαρκτα ψητὰ ψάρια θρίσκεται μπροστὰ στὸν Βούγκεν. Ὁ Γερμανὸς μουρμουρίζει ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

— Θεέ μου! Τί νόστιμα φαγητὰ εἶναι αὐτά! καὶ τί ἐλαφρὰ μαγειρεμένα! Τρῶω καὶ δὲ χορταίνω!

— Ἄν χορτάσης νὰ μοῦ τρυπήσῃς τὴ μύτη!, κάνει μέσα του ὁ Σπίθας.

Χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέπη του καὶ βγάζει τὴ συσκευὴ τοῦ μαγνητοφώνου. Μὰ δὲν εἶναι πιὰ συσκευὴ μαγνητό-

φωνου. Είναι ένα ωραίο λουλούδι! 'Ο Σπίθας τὸ βάζει σ' ένα βάζο, μαζί με άλλα λουλούδια, καὶ ἐπιστρέφει στὴν κουζίνα.

— 'Εν τάξει; ψιθυρίζει ὁ Γιώργος.

— Πάρα πολὺ ἐντάξει!, ἀπαντᾷ ὁ Σπίθας.

Παίρνει ἄλλο δίσκο. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ὄρεξι τοῦ ἀδιάκοπα πεινασμένου παιδιοῦ ἔχει ἀνυψώσει τρομερὰ καί, ὅσο νὰ φτάσει στὴν τραπέζα, ἔχει καταδροχθεῖ ἄλλα τὰ φαγητὰ πού εἶναι στὸ δίσκο. Πρὶν μὴ ὅμως, κάνει μιὰ κίνησι μὲ τὸ χέρι του καὶ τὰ φαγητὰ κάνουν πάλι τὴν ἐμφάνισί τους στὴ θέσι τους σὰν νὰ μὴν τὰ εἶχε ἀγγίξει καθόλου. Σερβίρει καὶ φεύγει διστακτικά. 'Εξ ὁδοῦς κάνει ἔτσι ὁ Σπίθας. Καὶ οἱ προσκεκλημένοι τοῦ Γερμανοῦ φρούραρχου τρώγουν τὰ ἀνύπαρκτα φαγητά, δίνουν συγχαρητήρια στὸ φρούραρχο γιὰ τὸ μάγειρά του καί... μένουν νηστικοί!

Ὅταν ὁ Σπίθας σερβίρει καὶ τὸ τελευταῖο πιάτο, ὁ φρούραρχος διατάζει:

— Κλείστε τὴν πόρτα! Δὲ θὰ μείνῃ κανένας ἐδῶ μέσα!

Τὸ μαγνητόφωνο ἀποκαλύπτει

ΣΠΙΘΑΣ γυρίζει στὴν κουζίνα ὅπου ὁ μάγειρος τοῦ βάζει ἕνα πιάτο μὲ κρέας. Τὸ ἀχόρταγο παιδί, μολονότι ἔχει

φάει δεκαπέντε τουλάχιστον μερίδες κρέας καὶ ψάρια καὶ ἄφθονο τυρί, ψωμί καὶ φρούτα, τρώει καὶ τὸ πιάτο αὐτό! Ὁ Γιώργος, πού ἔχει πάρει τὴ θέσι τοῦ βοηθοῦ τοῦ μαγειροῦ, τρώει δίπλα του...

Περνάει μισὴ ὥρα. Ξαφνικά, ἕνα κουδούνισμα ἀκούγεται. Ὁ λοχίας κάνει τὴν ἐμφάνισί του καὶ λέει στὸ Σπίθα:

— Φεύγουν! 'Ελα νὰ με βοηθήσεις νὰ τοὺς φορέσουμε τὰ παλτά!

Ὁ Σπίθας τὸν ἀκολουθεῖ, μπαίνει μαζί του στὴν τραπέζα καὶ χλωμιάζει. Τὸ λουλούδι του, δηλαδή ἡ συσκευή μαγνητόφωνου, δὲν εἶναι πιὰ ἀνάμεσα στ' ἄλλα λουλούδια. Κάποιος τὸ ἔχει πάρει! Κυττάζει γύρω του καὶ βλέπει τὸ λουλούδι καρφιστωμένο στὸ πέτο τοῦ Βούγκεν!

«Μανούλα μου!», σκέπτεται τὸ 'Ελληνόπουλο. Τὴν πάθαμε! Ὁ παλιοχοντρός! Τί τὸ ἤθελε τὸ λουλούδι! Εἶναι τόσο ὁμορφος ὥστε τὸ λουλούδι τοῦ ἔλειπε! Θὰ τοῦ δείξω ἐγὼ ὅμως!»

Πηγαίνει κοντὰ στὸν Βούγκεν καὶ τὸν βοηθεῖ νὰ φορέσῃ τὸ παλτό του. Ὁ Γερμανὸς προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα μαζί μὲ τὸν 'Ἀισσο Σπαθί. Ὅταν φτάνη ἐκεῖ σταματᾷ ἐξαφασμένος.

— Τί εἶναι τὸ λουλούδι μου; μουρμουρίζει μὲ ἀπορία. Πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμὲς τὸ εἶχα στὸ πέτο μου καὶ τώρα δὲν εἶναι! Καὶ ἦταν τόσο ὁμορφο λουλούδι!

— Προχώρει!, του λέει ο "Άσπος" αύστηρά. "Έχουμε δουλειά! Μὲ λουλούδια θὰ χάνομε τώρα τὸν καιρὸ μας;

Καὶ βγαίνουν ἔξω. Ὁ Σπίθας βοηθεῖ μερικοὺς ἄλλους νὰ φορέσουν τὰ παλτά τους καὶ ἔπειτα γυρίζει στὴν κουζίνα. Στὴν τσέπη του ἔχει τὸ «λουλούδι» τοῦ Βούγκεν, ἢ μάλλον τὴ συσκευή τοῦ μαγνητόφωνου, πού τὰ ταχυδακτυλουργικά δάχτυλά του ἔκλεψαν ἀπὸ τὸ πέτο τοῦ Γερμανοῦ...

* * *

Ὁ Γιώργος καὶ ὁ Σπίθας ἔχουν γυρίσει στὸ σπίτι τους. Μαζὶ μὲ τ' ἄλλα παιδιά, ἀκοῦνε στὸ μαγνητόφωνο τοὺς ἤχους καὶ τὶς φωνὲς πού ἔχει ἀποτυπώσει.

Μέσα ἀπὸ τὸ μαγνητόφωνο ἀκούγονται θήματα. Τὰ θήματα τοῦ Σπίθα πού βαδίζει στὸ διάδρομο, κουβαλώντας τὰ φαγητά γιὰ τοὺς Γερμανούς. Ἡ φωνὴ του λέει:

— Μανούλα μου! Θὰ μοὺ στρίψῃ! Κοτάπουλα ψητά, σαλάτες, τυριά, ψαυιά! Κρατήσου, Σπίθα! Κρατήσου! "Έδωσες τὸ λόγο σου!

Ἀμέσως ἔπειτα, ἀκούγεται ὁ χαρακτηριστικὸς ἤχος πού κάνουν τὰ σπρόγια τοῦ Σπίθα ὅταν ἀλέθουν φαγητά! Ὁ Γιώργος γυρίζει καὶ τὸν κυττάζει ζωώνοντας τὰ φρύδια του καὶ ὁ Σπίθας ξεοσδήχει καὶ χαμηλώνει τὸ κεφάλι του.

"Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, νέοι ἤχοι πού δείχνουν ὅτι ὁ Σπίθας ἔφαγε πάλι, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο αὐτὴ τὴ φορά!

Ὁ Γιώργος τὸν ξανακυττάζει αὐστηρά.

— Δὲν κράτησες τὸ λόγο σου, Σπίθα!, λέει. Δὲν εἶσαι ἐντάξει! Ἡ συσκευή αὐτὴ λέει ὅτι ἔφαγες τὰ τρόφιμα πού σοὺ δώσαμε νὰ κουβαλήσῃς στὴν τραπεζαρία τῶν Γερμανῶν! Ἐβαλες ἔτσι σὲ κίνδυνο ὁλόκληρο τὸ σχέδιό μας καὶ τὴ ζωὴ μας γιὰ τὸ στομάχι σου!

— Γιὰ τὰ σοὺ πῶ!, κάνει ὁ Σπίθας ἀγριεύοντας. Μὲ τὸ μαγνητόφωνο εἶσαι ἢ μὲ μένα; Ναί, τάφαγα! Ἐφαγαν ὅμως καὶ οἱ Γερμανοὶ τὰ ἴδια φαγητά, μὲ τὴ διαφορά ὅτι θὶ τρελλαθοῦν ἀπὸ τὴν πείνα ἀπόψε γιὰτὶ τὰ φαγητά πού ἔφαγαν ἦσαν ἀνύπαρκτα!

Γυρίζει, ρίχνει μιὰ ματιά στὸ μαγνητόφωνο καὶ λέει περὶφρονητικά:

— Προδότη! Θὰ σε...

— Σσσσστ!, κάνει ὁ Γιώργος. Κάτι λέει τὸ μαγνητόφωνο!

Πραγματικά, μέσα ἀπὸ τὸ μαγνητόφωνο, ἡ φωνὴ τοῦ φρούραρχου λέει:

«Ἀγαπητοί μου, ἀφοῦ φάγαμε καὶ ἡπιασε, ὁ "Άσπος Σπαθὶ θὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὸ σχέδιό του! Σὲ ἀκούμε, "Άσσε Σπίθα!»

Ἡ φωνὴ τοῦ "Άσσου Σπαθὶ λέει:

«Τὸ σχέδιό μου εἶναι ἀπλὸ καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀναλύσω μὲ μερικές σύντομες φράσεις. Ὅπως ξέρετε, αὐριο τὸ ἀπόγευμα, οἱ Ἕλληνες θὰ κάνουν συλλαλητήριο διαμαρτυρίας ἐπειδὴ τοὺς πῆραμε τὰ τρόφι

μα πού ο Διεθνής 'Ερυθρός Σταυρός έστειλε γι' αυτούς. Για να χτυπήσουμε στο ψαχνό όμως πρέπει να στήσουμε καλές παγίδες και κυρίως να πείσουμε τους στρατιώτες μας να χτυπήσουν. Γιατί, τώρα τελευταία, πολλοί στρατιώτες μας έχουν αρχίσει να δείχνουν σημάδια συμπαθείας προς τους Έλληνες. Έχουν αρχίσει να τους λυπούνται, έπειδή τους βλέπουν να πεθαίνουν από την πείνα, και να τους θαυμάζουν έπειδή αντιμετωπίζουν την τρομερή μοίρα τους με έγκαρτέρηση και ανδρεία. Πρέπει λοιπόν να κάνουμε τους στρατιώτες μας να πιστέψουν ότι οι Έλληνες θα έπιτεθούν πρώτοι. Ακούστε λοιπόν τί έχω να προτείνω. Με τη βοήθεια και των Ιταλών, θα άποκλείσουμε

άπ' όλες τις μεριές τα πλήθη του συλλαλητηρίου και, όταν ή διαδήλωση θα έχη φτάσει στο άποκορύφωμά της, έγώ, πού θα είμαι σ' ένα δωμάτιο του ξενοδοχείου «Κίγκ Τζώρτζ», στην Πλατεία Συντάγματος, θα πυροβολήσω μ' ένα αυτόματο εναντίον μιάς γερμανικής περιπόλου. Θα σκοτωθούν έτσι μερικοί δικοί μας, μά οι υπόλοιποι θα έξαγριωθούν και θα ριχτούν πάνω στους Έλληνες. Και, καθώς οι Έλληνες θα είναι κυκλωμένοι, θα μπορούσαμε να σκοτώσουμε μερικές χιλιάδες από αυτούς πριν ή συγκέντρωση διαλυθή! Αυτό θα είναι ένα μάθημα πού θα μείνη άξέχαστο! Αμφιβάλλω αν θα ξανατολήσουν οι Έλληνες όχι να κάνουν συλλαλητήριο, αλλά και να σκεφτούν ά-

ΣΕ ΛΙΓΟ

μια έκδοσις πού θα συγκλονίση τα Έλληνόπουλα! Σε λίγο κυκλοφορεί ο θρυλικός

;; ; ; ; ; ; ; ; ; ; ;

όσα έρωτηματικά τόσα γράμματα! Μπορείτε να μαντέψετε τον τίτλο; Στο επόμενο τεύχος θα μάθετε και τον τίτλο και τό περιεχόμενο της νέας έκδόσεως, πού θα σας ενθουσιάση!

;; ; ; ; ; ; ; ; ; ; ;

κόμη κάτι τέτοιο. Καί θα σπάσῃ τὸ ἠθικὸ τους καὶ ἡ ὄρεξις πού ἔχουν γιὰ σαμποτάζ καὶ Ἀντίστασι ἐναντίον μας! Τί λέτε;»

— Ὁ παλιάνθρωπος! μοῦρ μουρίζει ἡ Κατερίνα. Γιὰ νὰ πετύχῃ τοὺς σκοπούς του, δὲ διστάζει νὰ σκοτώσῃ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια συμπατριῶτες του! Δέν...

— Σσστ!, κάνει ὁ Γιώργος. Ἄκου!

Τὸ μαγνητόφωνο μεταδίδει τώρα μιὰ ἄλλη φωνή:

«Δὲν ἐγκρίνω τὸ σχέδιο αὐτό. Ἄσσε Σπαθί! Δὲν μπορῶ νὰ ἐγκρίνω τὴ δολοφονία Γερμανῶν στρατιωτῶν ὅσο κι' ἂν αὐτὸ εἶναι ἀναγκαῖο! Δὲν πρόκειται γιὰ ἀνιὰ, ἀλλὰ γιὰ παιδιὰ πού μᾶς τὰ ἔχει ἐμπιστευθῇ τὸ ἔθνος γιὰ νὰ πολεμήσουν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τῆς πατρίδος μας! Κι' ἐμεῖς θέλουμε νὰ τὰ δολοφονήσουμε!»

Μιὰ ἄλλη φωνὴ λέει σαρκαστικά:

«Πολὺ εὐαίσθητος εἶσαι, λοχαγέ! Φαίνεται ὅτι δὲν ἔχεις ἰδέα ἀπὸ τὴ θεωρία τοῦ μεγάλου μας ἀρχηγού, τοῦ Χίτλερ! Ἡ ζωὴ τῶν ἀτόμων δὲν ἔχει καμμιά ἀξία μπροστὰ στὸ συμφέρον τοῦ συνόλου! Δὲν ἔχει σημασία ἂν πεθάνουν μερικοὶ στρατιῶτες, ἀρκεῖ νὰ πετύχῃ τὸ σχέδιό μας! Εἶμαι σύμφωνος μαζί σου, Ἄσσε Σπαθί!»

«Κι' ἐγώ!, λένε πολλὲς φωνὲς μαζί, κι' ἐγώ!»

— Παληογερμανοί!, γρυλ-

λίζει ὁ Σπίθας. Θὰ σὰς δείξω ἐγώ!

Ἀρπάζει τὸ μαγνητόφωνο, τὸ σηκώνει ψηλὰ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ πετάξῃ κάτω καὶ νὰ τὸ καταστρέψῃ. Μὰ ὁ Γιώργος τὸν συγκρατεῖ, τοῦ παίρνει τὴ συσκευή ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἀκουμπάει πάνω στὸ τραπέζι, ἀκριβῶς τὴ στιγμή πού ξαναπαίρνει τὸ λόγο ὁ Ἄσος Σπαθί:

«Πολὺ καλὰ!, λέει. Ὅπως βλέπω, ὅλοι σας συμφωνεῖτε ἐκτὸς ἀπὸ ἓναν. Ἀκούστε τώρα τίς λεπτομέρειες... Ἀμέσως μόλις χτυπήσω τὴ γερμανικὴ περίπολο ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου...

Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, ὁ Ἄσος Σπαθί μιλάει, ἐνῶ τὰ παιδιὰ ἀκούνε μὲ προσοχή. Ὅταν τελειώσῃ, ὁ Γιώργος λέει:

— Ἄν θελήσῃ ὁ Θεός, ἴσως καταφέρουμε νὰ ματαώσουμε τὸ σχέδιο τοῦ Ἀσσοῦ. Ἀς πᾶμε νὰ κοιμηθῶμε τώρα, παιδιὰ! Μᾶς χρειάζονται δυνάμεις γιὰ αὐριο...

Δωμάτιον 313

ΤΟ ΘΕΑΜΑ εἶναι τρομακτικὸ καὶ ἀφάνταστα μεγαλοπρεπές.

Ἑκατοντάδες χιλιάδες λαοὺ ἔχουν συγκεντρωθῇ στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας καὶ σχηματίζουν μιὰ ἀπέραντη ἀνθρωποθάλασσα, ποὺ πλημμυρίζει τὴν Πλατεία Συντάγματος, τὴν πλατεία Ὀμονοίας, τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, τὴν ὁδὸ Σταδίου καὶ ὅλες τὶς παρόδους τῶν δύο αὐτῶν μεγάλων κεντρικῶν δρόμων! Γύρω ἀπὸ τὴν ἀνθρωποθάλασσα αὐτὴ, ἔχουν τοποθετηθῇ ἰσχυρὲς πύργους γερμανικὰ καὶ ἰταλικὰ περίπολοι καὶ τάνκς. Πάνω σὲ στέγες σπιτιῶν ἔχουν στηθῇ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς πολυβόλα καὶ ὀλμοὶ καὶ ὅλα εἶναι ἑτοίμα γιὰ τὴ σφαγὴ ποὺ ἔχει προσχεδιάσει ὁ Ἀσσοὺ Σπαθὶ.

Στὸ γραφεῖο τοῦ φρούραρχου εἶναι συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τῶν ὑπηρεσιῶν ἀσφαλείας τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ καὶ περιμένουν μὲ ἀνυπομονησίαν τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων. Ὁ φρούραρχος τρίβει μὲ ἱκανοποίησιν τὰ χέρια του καὶ λέει.

— Κύριοι, σὲ λίγα λεπτά, ἡ ὥρα θὰ εἶναι πέντε. Εἶναι ἡ στιγμή ποὺ ὁ Ἀσσοὺ Σπαθὶ θὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς ἐπιθέσεως, πυροβολώντας μὲ αὐτόματο ἐναντίον Γερμανῶν στρατιωτῶν ἀπὸ ἓνα παράθυρο τοῦ ξενοδοχείου «Κίγκ Τζῶρτζ». Μισὴ ὥρα ἀργότερα, τὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν διαδηλωτῶν, ποὺ μπορεῖτε νὰ δῆτε ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ γραφείου μου, θὰ ἔχῃ διαλυθῇ, ὁ φόνοντας στοὺς δρόμους καὶ στὶς πλατεῖες χιλιάδες νε-

κρούς! Θὰ δώσουμε ἔτσι ἓνα καλὸ μάθημα στοὺς καταραμένους Ἕλληνες, ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ ὑποταχθοῦν!

Ἀπὸ ἔξω, χιλιάδες στόματα φωνάζουν μαζί:

— Ἐλευθερία! Ἐλευθερία! Δώστε μας πίσω τὰ τρόφιμα γιὰ τὰ παιδιὰ μας! Κάτω οἱ τύραννοι!

Ὁ φρούραρχος σφίγγει τὰ δόντια του καὶ κυττάζει πάλι τὸ ρολόι του. Τὰ φρύδια του ζαρώνουν.

— Περίεργο!, μουρμουρίζει. Ἡ ὥρα εἶναι πέντε καὶ ἓνα λεπτό! Γιατί καθυστερεῖ ὁ Ἀσσοὺ Σπαθὶ;

Σωπαίνει καὶ πλησιάζει στὸ παράθυρο γιὰ νὰ ρίξῃ ματιὰς μίσους στὴν ἀνθρωποθάλασσα. Περνοῦν ἔτσι μερικὰ λεπτά ἀκόμη. Ἡ ὥρα εἶναι πέντε καὶ πέντε τώρα. Καὶ τὸ αὐτόματο τοῦ Ἀσσοὺ Σπαθὶ δὲν ἔχει ἀκόμη σκορπίσει τὸ θάνατο στοὺς Γερμανοὺς, δὲν ἔχει ἀκόμη δώσει τὸ σύνθημα τῆς γενικῆς σφαγῆς.

— Περίεργο!, λέει πάλι ὁ φρούραρχος. Τί συμβαίνει; Γιατί καθυστερεῖ ὁ Ἀσσοὺ Σπαθὶ;

Πληγαίνει στὸ τηλέφωνο καὶ συνθέτει τὸν ἀριθμὸ τοῦ ξενοδοχείου «Κίγκ Τζῶρτζ». Μὰ κανένα κουδούνισμα δὲν ἀκούγεται. Ἡ γραμμὴ εἶναι νεκρὴ. Κάποιος ἔχει κόψει τὸ τηλεφωνικὸ καλώδιο! Τὰ φρύδια του ζαρώνουν ἀκόμη πλεονά. Μιὰ λάμψιν ἀνησυχίας φαίνεται στὰ μάτια του...

* * *

Παράξενα πράγματα συμ-

Με όλη του τη δύναμη χτυπά με τὸ μπαστοῦνι
τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ τοῦ ἀντιπάλου

δαίνουν στο ξενοδοχείο «Κίγκ Τζώρτζ». Είκοσι Γερμανοί στρατιώτες είναι συγκεντρωμένοι στο μεγάλο χώλ του ξενοδοχείου απαγορεύοντας την είσοδο σέ όλους. Έξω, τὰ πλήθη τῶν Ἑλλήνων συνωστίζονται τραγουδώντας με ένθουσιασμό τὸν ἐθνικὸ ὕμνο. Πιὸ πέρα, μιὰ ἰταλικὴ περίπαλος με φτερά στὰ κράνη εἶναι ἐτοιμὴ νὰ ριχτῇ πάνω στοὺς Ἑλληνες στὴν παραμικρὴ προκλητικὴ ἐνέργειά τους.

Ἕνα παιδί πλησιάζει στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, ὅταν ἡ ὥρα εἶναι ἀκόμη πέντε παρὰ δέκα, καὶ λέει στὸν ἐπικεφαλῆς τῶν Γερμανῶν:

— Σὲ παρακαλῶ, κύριε! Ἀφήστε με νὰ μπῶ μέσα! Θέλουν νὰ με σκοτώσουν! Εἶπα διὸ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ συλλαλητήριο, διὸ ὅλα αὐτὰ εἶναι τρέλλες καὶ θέλουν νὰ με σκοτώσουν! Εἶμαι φίλος τῶν Γερμανῶν! Γι' αὐτὸ θέλουν νὰ με σκοτώσουν! Κυττάξτε!

Πραγματικά, μιὰ μεγάλῃ ὁμάδα Ἑλλήνων βαδίζει ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Γερμανὸς διστάζει μιὰ στιγμὴ. Ἐπειτα λέει:

— Ἀφοῦ εἶσαι μετὰ τὸ μέρος μας, πρέπει νὰ σὲ προστατεύσω! Ἐμπὰ μέσα!

Καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται ὅτι τὸ ἐμφανειακὰ τρομαγμένο παιδί ποὺ ἔχει μπροστά του εἶναι τὸ θρυλικὸ Παιδί - Φάντασμα, τὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ ἔχει γίνῃ φόβος καὶ τρόμος τῶν Γερμανῶν, τῶν Ἰταλῶν

καὶ τῶν Βουλγάρων!

Ὁ Γιώργος γλιστράει μέσα στὸ χώλ καί, μετὰ τὸ ἴδιο τρομαγμένο ὕφος, χάνεται στὸ δάθος του. Καθὼς ἡ προσοχὴ τῶν Γερμανῶν ξαναγυρίζει στὰ πλήθη ποὺ εἶναι ἔξω, Γιώργος ἀνεβαίνει ἀπαρατήρητος τὴ σκάλα, φτάνει στὸ τρίτο πάτωμα καὶ σταματᾷ μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα. Στὸ μισοσκόταδο τοῦ διαδρόμου, διαβάζει τὸν ἀριθμὸ τῆς «313». Εἶναι ὁ ἀριθμὸς τοῦ δωματίου, ποῦ ἔχει κρατήσει ὁ Ἀσσος Σπαθί. Ὁ Γιώργος τὸ ξέρει αὐτὸ ἀπὸ ἔναν ὑπάλληλο τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ εἶναι μέλος τῆς πατριωτικῆς ὁργάνωσέος του. Πιάνει τὸ πόμολο καὶ τὸ γυρίζει ἀργά, ἐνῶ ρίχνει μιὰ γοργὴ ματιά στὸ ρολοῖ τοῦ χεριοῦ του. Πέντε παρὰ πέντε λεπτά!

Ἡ πόρτα δὲν ὑποχωρεῖ! Εἶναι κλειδωμένη ἀπὸ μέσα!

Ἕνα κύμα ἀπελπισίας πλημμυρίζει τὸ στήθος τοῦ Ἑλληνόπουλου. Ἄν δὲν προλάβῃ, χιλιάδες ἄνθρωποι θὰ βροῦν τὸ θάνατο, ἔξω, στοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες τῆς Ἀθήνας!

Γοργά, βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα παράξενο ἐργαλεῖο. Ἐχει προβλέψει ἓνα τέτοιο ἐνδεχόμενο καὶ ἔχει φροντίσει νὰ ἔχῃ μαζί του ἓνα διαρρηκτικὸ ἐργαλεῖο, ποὺ μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ μιὰ κλειδαριὰ ὅταν τὸ κλειδί εἶναι μέσα τῆς, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πόρτας. Μοιάζει με μακρυὰ καὶ λεπτὴ τσιμπίδα. Τὴ χώνει μέσα στὴν τρύπα τῆς κλειδα-

ριάς, πιάνει τὸ κλειδί ἀπὸ τὴν ἄκρη του καὶ τὸ γυρίζει ἀργὰ καὶ ἀθόρυβα.

Ἐνα λεπτό ἀργότερα, ἡ πόρτα ὑποχωρεῖ. Ὁ Γιώργος τὴν σπρώχνει ἐλαφρὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς βλέπει τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου. Πολλὸ κοντὰ στὴν πόρτα, μετὰ τὴν πλάτη του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γιώργου, στέκεται ὁ Βούγκεν, ὁ κτηνώδης βοηθὸς τοῦ Ἀσσοῦ Σπαθί. Πιο πέρα, κοντὰ στὸ παράθυρο, ὁ ἴδιος ὁ Ἀσσοῦ Σπαθί στέκεται καὶ κυττάζει ἔξω. Δίπλα του, πῶνω σ' ἕνα τραπεζάκι, εἶναι τοποθετημένο ἕνα αὐτόματο. Χωρὶς νὰ γυρίσῃ, μετὰ τὸ πρόσωπο στραμμένο πρὸς τὴν πλατεῖα κάτω, ὁ Ἀσσοῦ Σπαθί λέει αὐτὴ τὴ στιγμή:

— Θέλουμε τρία λεπτὰ ἀκόμη! Σὲ τρία λεπτὰ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τῆς περιπόλου, ποὺ βρίσκεται ἀπέναντί, στὸ ἄλλο μέρος τῆς πλατείας, θὰ πέσουν νεκροί! Καὶ ἡ σφαίρῃ θ' ἀρχίσῃ!

Ὁ Γιώργος κάνει ἕνα βῆμα μπροστὰ καὶ τὸ δεξιὸ χερὶ του σηκώνεται ψηλὰ καὶ πέφτει μετὰ φόρα. Μετὰ τὴν κόψη τῆς τεταμένης παλάμης του χτυπάει σὰν μετὰ σπαθὶ τὸν Βούγκεν στὸ στήθος, στὴ βάση τοῦ κρανίου. Τὸ χτύπημα εἶναι τόσο καλὰ δοσμένο, μετὰ τόση ἀκρίβεια, ὥστε ὁ χοντρός Γερμανὸς ἀφίνει ἕνα σιγανὸ βόγγητό, γέρνει πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ σωριάζεται μετὰ θρόνητο χάμω!

Τὸ μάθημα
τῶν φτερῶν

Ο ἈΣΣΟΣ Σπαθί γυρίζει ἀπὸτομα καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του διάπλατα στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ μικροῦ, ἀλλὰ τρομεροῦ ἀντιπάλου του, ποὺ στέκεται δίπλα στὸ ἀσάλευτο σῶμα τοῦ Βούγκεν. Κάινει νὰ ἀρπάξῃ τὸ αὐτόματο ἀπὸ τὸ τραπεζάκι, μὰ τὸν σταματᾷ ἡ φωνὴ τοῦ Γιώργου:

— Θὰ χαρῶ πολὺ, Ἀσσοῦ Σπαθί, ἂν μοῦ δώσης τὴν εὐκαιρίαν νὰ πυροβολήσω ἐναντίον σου καὶ νὰ ἀπαλλάξω τὸν κόσμον ἀπὸ ἕνα δολοφόνον, ἕνα δολοφόνον Γερμανὸν καὶ Ἕλληνα! Κρατῶ ἕνα πιστόλι καὶ ἀνυπομονῶ νὰ τὸ χρησιμοποιήσω ἐπάνω σου!

Ὁ Ἀσσοῦ Σπαθί μαρμαρώνει, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του γίνεται νεκρικὰ χλωμό. Τὰ μάτια του γυρίζουν πρὸς τὸ παράθυρο, πρὸς τὰ πλῆθη ἔξω, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ψάλλουν τὸν ἐλληνικὸ ἐθνικὸ ὕμνον. Τὸ βλέμμα του χαμηλώνει ἔπειτα στὸ ρολόι του. Εἶναι ἀκριβῶς πέντε! Ἄν δὲν χτυπήσῃ τώρα μετὰ τὸ αὐτόμα-

το, σὲ λίγο θὰ εἶναι πολὺ ἀργά. Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες του, οἱ Ἕλληνες δὲ σκοπεύουν νὰ μείνουν πολὺ. Οἱ διαταγὲς εἶναι νὰ διαλυθοῦν στὶς πέντε καὶ τέταρτο ἀκριβῶς, ὅσο μποροῦν πιὸ ἥσυχαι!

Γυρίζει πάλι στὸ Γιώργο καὶ κάνει δυὸ δήματα μπροστά. Σκύβει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βούγκινεν καὶ μουνμουρίζει:

— Εἶναι νεκρός;

— Ὁχι!, λέει ὁ Γιώργος. Κοιμάται μόνο...

Ὁ Ἄσος Σπαθὶ ἀνορθώνεται καί... τὸ πιστόλι φεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλα τοῦ Γιώργου, χάρις σ' ἓνα ταχύτατο χτύπημα καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, κάτω ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα!

Ὁ Γερμανὸς κινεῖται ἀμέσως ἔπειτα πρὸς τὸ πρᾶπέζι ὅπου εἶναι τὸ αὐτόματο. Ἄν κατορθώσῃ νὰ τὸ ἀρπάξῃ, ὅχι μόνο θὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς σφαγῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀπαλλαγῇ μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ Παιδί - Φάντασμα!

Μὰ ὁ Γιώργος κάνει κι' αὐτὸς βουτιά ἑοπίσω του, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ πόδια καὶ κυλιστὸν καὶ οἱ δυὸ στὸ πάτωμα. Μιὰ μονομαχία ἀρχίζει. Μιὰ μονομαχία ζωῆς καὶ θανάτου, μὲ μοναδικὰ ὅπλα τὰ χέρια! Οἱ δυὸ ἀντίπαιλοι ἀνταλλάσσουν τρομακτικὰ χτυπήματα καὶ τὸ δωμάτιο γεμίζει ἤχους ἀπὸ γροθιές, ἀπὸ ποδοβολητὰ καὶ ἀπὸ βογγητὰ πόνου.

Ἐξω, ἄλλες κραυγὲς ἀντηχοῦν. Δυὸ περίπολοι, μιὰ γερμανικὴ καὶ μιὰ ἰταλική, θήτησαν νὰ σπρώξουν τὸ πλῆθος καὶ τώρα σημειώνονται μικρὸ συμπλοκές, πού ὅμως δὲν ξεπερνοῦν τὶς συμπλοκές πού γίνονται ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες καὶ στοὺς διαδηλωτὲς σὲ παράμοιες περιπτώσεις. Συμπλοκές πού δὲν καταλήγουν σὲ ἀληθινὰ μάχες.

Ἀνάμεσα στοὺς συμπλεκόμενους, εἶναι καὶ ὁ Σπίθας. Τὸ ἀδιόκοτο πεινασμένο καὶ καθυστερημένο στὸ μυαλὸ παιδί, βρέθηκε στὴ μέση μερικῶν Ἰταλῶν, πού ὄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦν μὲ τοὺς ὑποκόπαινους τῶν τουφεκιῶν τους, λέγοντάς του:

— Πόρκο Γκρέκο! Γούρου-νι Ἑλληνα! Πόρκο!

Ὁ Σπίθας γίνεται ἔξω φρενῶν. Ὁχι τόσο γιὰ τὴν προσβλητικὴ φράσι, ὅσο γιὰ τὸ ὅτι Ἰταλοὶ μὲ τὰ λόγια τους τοῦ θύμισαν ψητὸ γουρουνόπουλο κι' ἔκαναν τὴν δρεξί του καὶ τὴν αἰώνια πεῖνα του νὰ παλλοῦν ἀπὸ λαίλαψαισιστὴ. Τὸ ἀλλόκοτο μυαλὸ του λειτουργεῖ μὲ τὸ δικό του τρόπο.

«Ἐπίτηδες μὲ εἶπαν γουρῶνι γιὰ νὰ μοῦ ἀνοίξουν τὴν ὄρεξιν καὶ νὰ μὲ κάνουν ἔτσι νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πεῖνα! Θὰ τοὺς δείξω ἐγώ!»

Ἀρπάζει τὸν πιὸ κοντινὸ τοῦ Ἰταλοῦ, τὸν ἀφοπλίζει μὲ ἀπίστευτὴ εὐκολία, τὸν ρίχνει χάμω καὶ τὸν κρατᾷ ἐκεῖ ἀκίνητο, ἐνῶ ἄλλοι Ἕλληνες γύρω του συμπλέκονται μὲ τοὺς ὑπάλους.

‘Ο Σπιθας κρατάει ακίνητο τὸν ‘Ιταλὸ μὲ μιὰ λαβὴ καὶ ἀρχίζει νὰ μαδάει ἓνα - ἔνα τὰ... φτερά τοῦ κράνους του, λέγοντας:

— Θὰ φάω ἀπόψε; Δὲν θὰ φάω; Θὰ φάω; Δὲν θὰ φάω; Θὰ φάω; Δὲν θὰ φάω;

Καὶ προσθέτει θριαμβευτικὰ τραδῶντας τὸ τελευταῖο φτερό:

— Θὰ φάω! Ζήτωωωω!

Σηκώνεται ὄρθιος καὶ τρώει... ἓνα χτύπημα στὸ κεφάλι, πὺν κάνει δεκάδες ψητὰ γουρουνόπουλα νὰ στριφογυρίζουν μπροστὰ στὰ μάτια του, ἐνῶ ἑκατοντάδες μαχαροπήρουνα ἤχοιεν χαρμόσυνα στ’ αὐτιά του!

— Καλὰ μοῦ τῶπαν τὰ φτερά!, μωρμουρίζει. Θὰ φάω καὶ μάλιστα ψητὸ γουρουνόπουλο!

Καὶ ἀπλώνει τὰ χέρια του γιὰ νὰ πιᾷ ἓνα ἀπὸ τὰ ἱπτάμενα γουρουνόπουλα. Τὸ ἀρπάζει, τὸ δαγκώνει καί... ἓνα οὐρλιαχτὸ ἀντηχεῖ στ’ αὐτιά του. Συνέρχεται καὶ βλέπει ὅτι ἔχει ἀγκυλωθρῶς ἓναν ‘Ιταλὸ λοχία καὶ τοῦ δαγκώνει τὸ αὐτί!

* * *

Μέσα στὸ δωμάτιο 313 τοῦ «Κίγκ Τζῶρτζ», ἡ θανάσιμη πάλη συνεχίζεται. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι καταλοιδораίνουν ὅτι ἀπὸ τὴν ἔκβασι τῆς μονομαχίας τους ἐξαρτᾶται ἡ ἐξέλιξις τοῦ συλλαλητηρίου ἔξω καὶ δαίνουν ὅλα τους τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ θέσῃ ἐκτὸς μάχης ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι εὐκόλο. Εἶναι καὶ οἱ δυὸ

τοὺς ἄσσοι στὴν ἱαπωνικὴ πάλη καὶ ξέρουσι ὅχι μόνο νὰ δίνουν χτυπήματα καὶ νὰ ἐφαρμόζουν λαβές, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποκρούουν χτυπήματα καὶ νὰ σπᾶνε τὶς λαβές τοῦ ἀντιπάλου.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἡ τύχη εὐνοεῖ τὸ Παιδί - Φάντασμα. Σὲ μιὰ γροθιά του, ὁ ‘Άσσος Σπαθὶ σκοντάφτει στὴν ἄκρη ἑνὸς ἐπίπλου καὶ σωριάζεται χάμω. Καθὼς πάει νὰ ἀνορθωθῇ, ὁ Γιῶργος, πὺν караδο κεῖ, τοῦ δίνει ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ πρόσωπο, πὺν ζαλίζει τὸν Γερμανό. ‘Ο ‘Άσσος Σπαθὶ δοκιμάζει πάλι νὰ ἀνορθωθῇ, ἐνῶ ὁ κόσμος γυρίζει γύρω του. ‘Ένα νέο χτύπημα τοῦ Γιῶργου καὶ ὁ πρᾶκτωρ τοῦ Χίτλερ σωριάζεται στὸ πάτωμα, μὲ τὶς αἰσθήσεις του χαμένες.

Λαχανιασμένος, ὁ Γιῶργος τρέχει στὸ τραπεζάκι, ἀρπάζει τὸ αὐτόματο καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Οἱ συμπλοκὲς ἔξω συνεχίζονται, μὰ δὲν ἔχουν ἀκόμη χρησιμοποιηθῇ ὅπλα. ‘Εξ ἄλλου, τὰ πληθὴ ἀραιώνουν σιγά - σιγά. ‘Η ὥρα εἶναι πέντε καὶ τέταρτο. ‘Η ὥρα τῆς διαλύσεως τῆς διαδηλώσεως!

Ξαφνικὰ, βαρεῖα θήματα ἤχου στὸ διάδρομο, ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Φωνὲς ἀκούγονται στὴ γερμανικὴ γλῶσσα. ‘Ερχονται Γερμανοὶ στρατιῶτες!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὁ Γιῶργος σκέπτεται νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ αὐτόματο πὺν κρατεῖ, ν’ ἀνοίξῃ δρόμο ἀνάμεσα στοὺς

γερμανούς και να φύγει.

Επειτα όμως σκέπτεται ότι, αν ρίξει εναντίον των Γερμανών, θα συμβεί ακριβώς αυτό που επιδιώκει ο Άσος Σπαθί. Οι Γερμανοί, βλέποντας ότι συμπατριώτες τους σκοτώθηκαν από Έλληνες, θα ανοίξουν πυρ εναντίον των διαδηλωτών, που δεν έχουν διαλυθεί ακόμη και χιλιάδες άνθρωποι θα χάσουν τη ζωή τους.

Πετάει το αυτόματο σε μια γωνιά, κάτω από ένα έπιπλο και, χωρίς να διστάση καθόλου, πηγαίνει στο παράθυρο, το διασκελίζει και πατάει στην προεξοχή του τοίχου, που είναι κάτω από το παράθυρο. Κάτω, τα πλήθη άνασσα χέουν σαν τρικυμισμένη θάλασσα. Έπάνω, ύψωνονται τα άλλα πατώματα του κτιρίου του ξενοδοχείου.

Λίγα μέτρα πιο πέρα, δεξιά του, είναι ένας σωλήνας, που κατεβαίνει από τη στέγη ως το πεζοδρόμιο, για τα νερά της βροχής. Κινείται προς τα εκεί με χίλιες προφυλάξεις, ενώ από το παράθυρο προβάλλει ένας Γερμανός και πυροβολεί εναντίον του. Εύτυχώς για το Έλληνόπουλο, ο Γερμανός, από τη θέση που είναι, δεν μπορεί να σημάδεψει καλά και οι σφαίρες κερφώνονται στον τοίχο ένα μέτρο μακριά του.

Φτάνει στο σωλήνα και αρχίζει να σκαρφαλώνει με επιδεξιότητα πιθήκου προς τη στέγη. Μέσα από τις κραυγές του πλήθους, ακούει τον

ίδιο Γερμανό να φωνάζει:

— Είναι το Παιδί - Φάντασμα! Τον αναγνωρίζω! Να ανεβούν μερικοί στην ταράτσα!

Ο Γιώργος σκαρφαλώνει όσο πιο γοργά μπορεί. Αν φτάσει πρώτος στην ταράτσα έχει ελπίδες να σωθεί. Διαφορετικά, θα πέση στην άγκαλιά των Γερμανών! Που σίγουρα θα τον σκοτώσουν επί τόπου για να απαιματούνη μια για πάντα από τον μικρό ενοχλητικό αντίπαλό τους!

Μα δεν είναι τυχερός σήμερα. Όταν φτάνει στο πεζούλι της ταράτσας και το διασκελίζει, βρίσκει φάτσα με φάτσα με τρεις γερμανούς που κρατούν αυτόματα. Άλλοι Γερμανοί φτάνουν ξοπίσω τους. Δυνατά χέρια τον αρπάζουν από τα μπράτσα και τον κρατούν ακίνητο, τον άφοπλίζουν. Είναι ζευγάρι χειροπέδες κλείνει με ξερό κρότο γύρω από τους καρπούς των χεριών του. Το Παιδί - Φάντασμα είναι αιχμάλωτο των Γερμανών! Το ήρωϊκό παιδί προτίμησε την αιχμαλωσία και το θάνατο παρά να σωθεί ο ίδιος πυροβολώντας με το αυτόματο και καταδικάζοντας έτσι σε θάνατο χιλιάδες συμπατριώτες του.

Ηρεμος πάντα, κυττάζει κάτω, από το πεζούλι της ταράτσας. Ένα χαμόγελο χαράζεται στο πρόσωπό του. Η Πλατεία Συντάγματος έχει αδειάσει σχεδόν. Και άσφαλώς το ίδιο θα συμβαίνει και

μέ τις άλλες πλατείες και δρόμους.

Το συλλαλητήριο έχει σχεδόν έντελώς διαλυθεί! Ο τρομακτικός κίνδυνος έχει περάσει!

— Έμπρός!, λέει ένας Γερμανός στρώχνοντας τον. Στο φρούραρχείο!

— Πρέπει να τον πάμε με τάνκ!, λέει ένας άλλος. Μπορεί να δοκιμάσουν οι συμπατριώτες του να τον ελευθερώσουν στο δρόμο!

Στο απομονωτήριο

ΔΕΚΑ λεπτά αργότερα, ο Γιώργος μπαίνει, με τα χέρια πάνω στα δεμένα με χειροπέδες, στο ιδιαίτερο γραφείο του Γερμανού φρούραρχου, όπου είναι ακόμα συγκεντρωμένοι οι ανώτατοι αξιωματικοί των υπηρεσιών ασφαλείας του γερμανικού στρατού.

Ο φρούραρχος, στο αντίκρισμά του, πετάγεται όρθιος.

— Τό... Παιδί - Φάντασμα! φωνάζει με λύσσα. Έπρεπε να το είχα καταλάβει! Έσύ ματαίωσες τα σχέδιά μας! Έσύ...

Σωπαίνει και μένει, με το στόμα ανοιχτό. Από την πόρτα, μπαίνουν στο γραφείο δυο άντρες σε κακά χάλια. Είναι ο Άσος Σπαθί και ο βοηθός του ο Βούγκεν! Περπατούν τρεκλίζοντας και τα μάτια τους φλέγονται από μίσος για το Έλληνόπουλο, που ματαίωσε τα σχέδιά τους και τους εξευτέλισε!

Ο Άσος Σπαθί τραβάει το πιστόλι του και το στρέφει προς το Γιώργο, μα ή φωνή του φρούραρχου τον σταματάει:

— Μην το κάνεις αυτό!, διατάζει άγρια ο φρούραρχος. Θέλεις να καλύψεις την άποτυχία σου!

— Δέ φταίω εγώ!, λέει ο Άσος Σπαθί. Πώς μπήκε στο ξενοδοχείο; Και πώς ήξερε ότι θα ήμουν εκεί; και ότι σχεδίαζα να πυροβολήσω τους δικούς μας; Κάποιος προδότης υπάρχει ανάμεσά μας!

Ο φρούραρχος ζαρώνει τα φρύδια του.

— Δεν αποκλείεται να έχω συμβή κάτι τέτοιο! Οί δυο στρατιώτες που είχα ως καμαριέρη και ως βοηθό μαγειρού εξαφανίστηκαν μυστηριωδώς έπειτα από τη χτεσινή συγκέντρωσή μας! Μήπως ξέρεις εσύ τίποτε, Παιδί - Φάντασμα;

Ο Γιώργος χαμογελάει.

— Είναι πολύ καλά στην υγεία τους, απαντάει. Βρίσκονται αυτή τη στιγμή σ' ένα συμμαχικό στρατόπεδο συγκεντρώσεως, στην Αφρι-

κή. Χτὲς τὸ βράδυ, τὶς θέσεις τους τὶς πῆραμε ἐμεῖς, ἐγὼ καὶ ὁ βοηθός μου. "Ἐστὶ μάθαμε ὅλα τὰ σχέδιά σας! Περαιστικά, "Ἄσσε Σπαθί!

Ἐνῶ ὁ πράκτωρ τοῦ Χίτλερ τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ λύσσα, ὁ φρουράρχος λέει:

— Ματαίωσες τὰ σχέδιά μας, Παιδί - Φάντασμα, μὰ δὲν πειράζει. Μὰς ἀποζημιώνει τὸ γεγονός ὅτι ἔχουμε ἐσέ να στὰ χέρια μας, ὅτι θὰ ἀπαλλαγούμε ἀριστικά ἀπὸ σένα!

Πιέζει ἕνα κουδούνι καὶ λέει σ' ἕνα λοχία πού κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὴν πόρτα:

— Κλείστε τον στὸ ἀπομωτήριο! Δὲ θὰ τὸν ἐπισκεφθῇ κανεὶς! Οὔτε ἀξιωματικός οὔτε στρατιώτης! Κανεὶς! Ἀκούς; Θὰ μείνῃ κλεισμένος ἐκεῖ μέσα, ὥσπου νὰ συνειννοθῶ μὲ τὸ Βερολίνο καὶ πάρω ὁδηγίες!

— Θὰ μὲ ἀφήσετε χωρὶς νερό καὶ χωρὶς φαγητό; ρωτάει ὁ Γιώργος.

— Πρὶν τὸν κλείσετε, δώστε του μὰ φάη καὶ νὰ πιῇ!, λέει ὁ φρουράρχος. Ἐπειτα, δὲ θὰ τοῦ ἀνοίξῃ κανεὶς!

Μὲ δυὸ στρατιῶτες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ μὲ τὸ λοχία πίσω του, ὁ Γιώργος κατεβαίνει μιὰ σκάλα, πού ὁδηγεῖ στὰ ὑπόγεια τοῦ φρουραρχείου, διασχίζει ἕνα διάδρομο, περνάει μιὰ πόρτα πού φρουρεῖται ἀπὸ ἕνα στρατιώτη καὶ στοιματάει σ' ἕνα μι-

κρὸ χώλ. Μὰ μόνον πόρτα ὑπάρχει στὸ χώλ αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνη ἀπὸ τὴν ὁποία μπήκε ἡ μικρὴ συνοδεία. Καὶ ἡ πόρτα αὐτὴ ὁδηγεῖ στὸ τρομερὸ κελλὶ τῆς ἀπομωνώσεως. Στὸ κελλὶ ὅπου οἱ Γερμανοὶ κλείνουν τοὺς ἐπικίνδυνους κρατουμένους. Ὁ Γιώργος νοιώθει ἕνα ρίγος νὰ ἀνεβοκατεβαίῃ στὴ ραχοκοκαλιά του καθὼς ὁ λοχίας ξεκλειδώνει τὴν πόρτα. Ξέρει ὅτι κανένας ἀπὸ ἐκείνους πού κλείνονται στὸ κελλὶ αὐτὸ δὲν ἔχει θυγῇ ζωντανὸς παρὰ μόνον γιὰ νὰ ὁδηγηθῇ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπάσπασμα. Οἱ περισσότεροι πεθαίνουν ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα, γιὰτὶ συνήθως δίδεται ἡ διαταγὴ νὰ μὴν τοὺς δίνουν οὔτε φαγητὸ οὔτε νερό!

Μιὰ μεγάλη πολάμη ἀκουμπάει στὴν πλάτη τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα καὶ τοῦ δίνει ἕνα βίσιον καὶ βάνισον σπρώξιμο. Ὁ Γιώργος μπαίνει στὸ κελλὶ σκοντάφτοντας καὶ ἀκούει τὴν πόρτα νὰ κλείνῃ πίσω του.

Τὸ σκοτάδι ἐκεῖ μέσα εἶναι ἀπόλυτον. Δὲ βλέπει ἀπολύτως τίποτε καὶ μόνον ἀσπαρτεύοντας καταφέρνει νὰ βοῇ τοὺς τοίχους καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ ἕνα ἀχυρένιον στρώμα, πού εἶναι ριγμένον χάμω σὲ μιὰ γωνιά. Κάθεται ἐκεῖ, μὲ τὰ δεμένα μὲ χειροπέδες χέρια του πάνω στὰ γόνατά του, καὶ θυθίζεται σὲ σκέψεις.

Ἡ θέσις του εἶναι ἀπελπιστική. Μὰ τὸ Ἑλληνόπουλο δὲ μετανοῖει γι' αὐτὸ πού

έκανε. Θυσιάστηκε για να σωθούν χιλιάδες άλλοι Έλληνες και να προφυλάξη το ήθις του ελληνικού λαού. Τώρα χάρις στη θυσία του, οι Έλληνες μπόρεσαν να κάνουν το συλλαλητήριό τους και αυτό ασφαλώς τους έχει κάνει να αισθάνονται πιο ελεύθεροι και πιο μαχητικοί. Καί, όταν φτάση η ώρα της δράσεως, θα ριχτούν όλοι πρόθυμα στον αγώνα!

† θέσις του είναι απελπιστική, μα αυτό δε σημαίνει ότι το Παιδί - Φάντασμα είναι απελπισισμένο. Όσο ζή κανείς πρέπει να ελπίζει! Αυτό το άρχαιο ρητό άποτε-

λεί το πιστεύω της ζωής του Γιώργου. Καί πραγματικά πολλές φορές, ενώ όλα ήσαν χαμένα, η μοίρα γύρισε απότομα και το Παιδί - Φάντασμα σώθηκε. Έτσι και τώρα. Είναι στην απόλυτη διάθεσι των Γερμανών κι' όμως δεν ένοοι να δεχτή ότι όλα είναι χαμένα.

Σηκώνεται και κάνει πάλι το γύρο του κελλιού, πασπατεύοντας τους τοίχους με τα χέρια του. Δεν υπάρχει κανένα άνοιγμα, εκτός από την πόρτα απ' όπου τον έμπασαν. Καί ξέρει ότι η πόρτα αυτή δε θ' ανοίξη, όσο κι' αν φωνάξη, παρά μόνο αν ο φρού-

Άρκετές μικροσυμπλοκές έχουν αρχίσει στο συλλαλητήριο

Αυτή η γροθιά όμως του Γιώργου ρίχνει τον "Άσσο Σπαθί" ανάσκελα ραρχος διατάξει.

Ψάχνεται άργά, με κάποια δυσκολία, με τα δεμένα χέρια του. "Ένας στεναγμός χαράς βγαίνει από το στήθος του. Δεν είναι έντελως άοπλος. Οί Γερμανοί, στην έρευνά τους, δεν βρήκαν δυο πράγματα, που είναι πολύτιμα για τὸ Γιώργο: ένα μικρό σπιλέτο που μαζί με τὴ θήκη του είναι δεμένο πάνω στο μηρό του, κάτω από τὸ μπατζάκι τὸ παντελονιού του, καὶ μιὰ μικρὴ γκατζά, που είναι κρυμμένη σὲ μιὰ τσεπούλα. Ἡ γκατζά αὐτὴ εἶναι μιὰ γυάλινη φύσιγγα, που περιέχει ναρκωτικὸ ἀέριο!

Αὐτὰ τὰ δύο πράγματα, στὴν κρίσιμη στιγμή, ἴσως τὸν βοηθήσουν νὰ σώσει τὴ ζωὴ του!

Ξαπλώνει πάλι στὸ ἀχυρένιο στρώμα καὶ βυθίζεται ἀμέσως στὸν ὕπνο. Πρέπει νὰ ἀνακτήσει τὴς δυνάμεις του γιὰ νὰ εἶναι ἑτοιμος ὅταν θὰ φτάσει ἡ στιγμή τῆς δράσεως. "Ἄν φτάσει αὐτὴ ἡ στιγμή, βέβαια...

Πένθος

Π ΕΝΘΟΣ εἶναι ἀπλωμένο μέσα στὸ σπίτι τῶν παιδιῶν. Μαύ-

ρο πένθος. Τὰ μάτια τους εἶναι κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμα. Ἡ Κατερίνα εἶναι καθισμένη κοντὰ στὸ τραπέζι, μὲ τὶς παλάμες τῆς στὸ πρόσωπό τῆς, καὶ κάθε τόσο τὸ στήθος τῆς ἀναταράσσεται ἀπὸ λυγμούς. Ὁ Διαβολάκος καὶ τὸ Ζουζούνι, καθισμένοι σὲ μιὰ γωνιά, κλαῖνε σιωπηλά. Ὁ Σπίθας εἶναι καθισμένος σὲ μιὰ καρέκλα. Δίπλα του, στὸ πάτωμα, εἶναι ἀκουμπισμένο ἓνα σακκοῦλι μὲ χαρούπια, μὰ τὸ χέρι τοῦ ἀδιόκοπα πειναιμένου παιδιοῦ δὲν ἀπλώνεται πρὸς τὸ μέρος του. Πράγματι παράξενο, ὁ Σπίθας δὲν πεινάει! Τὸ πρόσωπό του εἶναι νεκρικὰ χλωμὸ καὶ κάθε τόσο ἀπὸ τὸ στήθος του βγαίνει ἓνας ἤχος πού θυμίζει θανάσιμο πηλγωμένο ἀγριμύ!

Κλαῖνε ἄλλοι τους τὸ Γιώργο. Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς μετέδωσε ἓνα ἀνακοινωθὲν τοῦ φρουραρχείου:

«Ἀναγγέλομεν ὅτι ὁ Γιώργος Θαλαίσσης, ὁ νεαρὸς κακοποιὸς πού εἶναι γνωστὸς ὡς Παιδί - Φάντασμα, ἐφονεύθη τὸ ἀπόγευμα, κατὰ τὸ συλλαλητήριον, ἔπειτα ἀπὸ σύγκρουσιν μὲ γερμανικὴν περίπαλον. Τὸ πτώμα του ἔχει μεταφερθῆ εἰς τὸ φρουραρχεῖον».

Ἐπίτηδες ἔχει κυκλοφορήσει τὴν εἶδησι αὐτὴ ὁ φρούραρχος, γιὰ νὰ πείσῃ τοὺς Ἕλληνες πατριῶτες ὅτι τὸ Παιδί - Φάντασμα εἶναι νεκρὸ καὶ μὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ἔ-

τσι νὰ δοκιμάσουν νὰ τὸ ἐλευθερώσουν!

—Μανούλα μου!, βογγάει ξαφνικὰ ὁ Σπίθας. Πάει ὁ Γιώργος μας! Τὸν ἔφαγαν οἱ παλαιογερμανοί! Καὶ δὲ μᾶς δίνουν τουλάχιστον τὸ σῶμα του! Τὰ σκυλιά! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν ἀκριβὰ αὐτό!

Καὶ σηκώνεται.

— Πού πάς, Σπίθα; ρωτáει ἡ Κατερίνα σηκώνοντας τὸ κεφάλι τῆς.

— Θὰ πάω στὸ φρουραρχεῖο!, δηλώνει τὸ καθυστερημένο στὸ μυαλὸ παιδί. Θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸ φρούραρχο τὸ σῶμα τοῦ Γιώργου. Εἶναι φίλος μου! Ἐχω λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσω νά...

— Θὰ σὲ πιάσουν καὶ θὰ σὲ σκοτώσουν καὶ σένα!, λέει ἡ Κατερίνα. Καὶ δὲ θὰ τὸ ἤθελε ὁ Γιώργος αὐτό! Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Γιώργου εἶναι νὰ συνεχίσουμε τὸν ἀγῶνα. Κάθε ἐπιτυχία μας κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος μας θὰ εἶναι βάλσαμο γιὰ τὴν ψυχὴ του!

Ὁ Σπίθας κουνάει τὸ κεφάλι του.

—Δίκιο ἔχεις. Θὰ κάνω τότε κάτι ἄλλο. Θὰ πάω νὰ στήσω καρτέρι κοντὰ στὸ φρουραρχεῖο καί, ὅταν βγάλουν τὸ σῶμα τοῦ Γιώργου, θὰ τοὺς παρακαλοῦν γιὰ νὰ δώσουν τὸ θά τὸ πάνε! Ἐπειτα θὰ τὸ πάρω καὶ θὰ τοῦ κάνουμε κηδεῖα πού νὰ ἀρμόζῃ στὸ μεγαλύτερο παλληκάρι πού γέννησε ἡ πατρίδα μας!

—Θάρρω κι ἐγὼ μαζί σου Σπίθα!, λέει ὁ Διαβολάκος

καί σηκώνεται.

— Έγώ δὲ θάρρω, λέει ἡ Κατερίνα ἐνὺ νέα δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια της. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἀντέξω στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ σώματός του. Θὰ μείνω ἐδῶ μὲ τὸ Ζουζού-νι... Θὰ μείνης κοντά μου, Ζουζούνι, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ συντροφιά.

— Θὰ μείνω, Κατερίνα...

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἀπέναντι στὸ γερμανικὸ φρουραρχεῖο, πίσω ἀπὸ ἕνα περιήπτερο, ὁ Σπίθας καὶ ὁ Διαβολάκος στήνουν καρτέρι. Τὰ μάτια τους εἶναι καρφωμένα στὴν ἐξοδο τοῦ φρουραρχείου. Κάθε φορὰ πού ἕνας Γερμανὸς βγαίνει ἢ μπαίνει, ὁ Σπίθας σφίγγει τὰ δόντια του καὶ τὶς γροθιές του γιὰ νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ μὴν τραθήξῃ ἕνα πιστόλι πού ἔχει στὴν τσέπη του καὶ νὰ τὸ ἀδειάσῃ πάνω στὸ στρατιώτη τοῦ ἐχθροῦ... *

Ἐνα χέρι τραντάζει τὸ Παιδί - Φάντασμα, πού εἶναι ξαπλωμένο στὸ ἀχυρένιο στρώμα του, καὶ μιὰ φωνὴ λέει:

— Σήκω!

Ὁ Γιώργος ἀνοίγει τὰ μάτια του. Ἡ πόρτα εἶναι ἀνοικτὴ τώρα καὶ λιγοστὸ φῶς μπαίνει μέσα ἀπὸ τὸ διάδρομο. Ἐνας Γερμανὸς εἶναι σκυμμένος ἐπάνω του. Δυὸ ἄλλοι στέκονται στὴν πόρτα. Σηκώνεται. Ἡ στιγμή δὲν εἶναι κατάλληλη γιὰ δόρασι. Πρέπει νὰ κάνῃ ὑπομονή.

Βγαίνει ἀπὸ τὸ κελλὶ καί,

μαζὶ μὲ τοὺς τρεῖς Γερμανοὺς, ἀνεβαίνει τὴ σκάλα. Τὸν ὁδηγοῦν στὸ γραφεῖο τοῦ φρουραρχοῦ, ὅπου βρίσκονται ὁ ἴδιος ὁ φρούραρχος, ὁ Ἀσπος Σπαθὶ καὶ ὁ βοηθὸς του ὁ Βούγκεν.

— Καλῶς τὸ Παῖδι - Φάντασμα!, λέει ὁ Ἀσπος Σπαθὶ γελώντας σατανικά. Πῶς πέρασες στό... σαιλονάκι ὅπου σὲ βάλαμε;

— Κοιμήθηκα θαυμάσια!, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος ἥρεμα.

— Εἶχα ἐπικοινωνία μὲ τὸ Βερολίνο, λέει ὁ φρούραρχος, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ ἔδωσε τὴ διαταγὴ νὰ σὲ ἐκτελέσουμε χωρὶς δίκη, μέσα στὸ φρουραρχεῖο! Φοβάται ὑπὸς δραπέτευσης πάλι! Βέβαια, ὑπάρχει μιὰ ἐλπίδα νὰ σώσης τὴ ζωὴ σου...

— Ἀλήθεια; κάνει ὁ Γιώργος πού ξέρεי πού θέλει νὰ καταλήξῃ ὁ φρούραρχος.

— Ναι! Ἄν ἀποφασίσῃς νὰ συνεργαστῇς μαζί μας καὶ νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃς ὅ,τι ξέρεις γιὰ τοὺς Ἑλληνες πατριῶτες καὶ γιὰ τοὺς πράκτορες τῶν Συμμάχων, ὁ Χίτλερ, σὴ μεγαλοφυχία του, θὰ σοὺ χάρισῃ τὴ ζωὴ!

Ὁ Γιώργος κάνει μιὰ κοροϊδευτικὴ ὑπάκλιση καὶ λέει:

— Μεγάλη καλωσύνη τοῦ Χίτλερ! Θὰ μοῦ χαρίσῃ τὴ ζωὴ, ἔ; Ἀκούστε λοιπὸν τὴ γνώμη μου γιὰ τὸ Χίτλερ καὶ γιὰ σᾶς ὅλους! Εἰστε...

— Μιὰ στιγμή!, κάνει ὁ φρούραρχος. Λοχία, πάρε τοὺς στρατιώτες καὶ ἔδγα ἔ-

ξω. Θά ξαναιμπής όταν θά σέ φωνάξω...

Όταν θυγαίνουν οί τρείς στρατιώτες, ό φρούραρχος συνεχίζει:

— Δέν ήθελα νά σέ ακούσουν νά εκφράζεται μέ απρέπεια γιά τό πρόσωπο του Χίτλερ. Άλλωστε ούτε έμείς θέλουμε νά σέ ακούσουμε. Γι' αυτό θά πεθάνης αύτή τή στιγμή. Θά πεθάνης άδόρυβα καί έξ' ίσου άδόρυβα καί μυστικά θά φυγαδεύσουμε τό πτώμα σου. Όλοι οί συμπατριώτες σου ξέρουν ότι είσαι νεκρός! Άπό χτές τό άπόγεμα! Βούγκεν!

— Διατάξατε, κύριε φρούραρχε!, λέει ό χοντρός καί κτηνώδης βοηθός του "Άσσου Σπαθί.

— Κάνε τό καθήκον σου!

— Πολύ εύχαρίστως!

Καί ό χοντρός Βούγκεν προχωρεί πρós τό Γιώργο, τραβώντας άπό τήν τσέπη του ένα μαχαίρι!

"Έχει φτάσει ή στιγμή. 'Η μεγάλη στιγμή.

Τά δάχτυλα του Γιώργου άνοίγουν καί μιá μικρή γκαζά κυλάει στό πάτωμα καί σταματάει σέ άπόστασι μερικών εκατοστών άπό τά πόδια του. Τό ένα του παπούτσι άνασηκώνεται καί συντρίβει τήν γκαζά. Τό Παιδί - Φάντασμα κρατάει τήν άναπνοή του.

Ό Βούγκεν φτάνει σέ μικρή άπόστασι άπό τό Γιώργο καί τό χέρι του σηκώνεται

ψηλά, σφίγγοντας τό μαχαίρι.

Ή άπόδρασις

ΑΦΝΙΚΑ, τά μάτια του Γερμανού παίρνουν μιá αλλόκοτη εκφρασι. Γίνονται θαμπά. Τό πρόσωπό του συσπάται. Τό ύψωμένο χέρι του μένει γιά μερικά δευτερόλεπτα μετέωρο. "Έπειτα, χαμηλώνει καί κρεμιέται σάν παράλυτο στό πλευρό του. Τά γόνατά του λυγίζουν καί σιγά - σιγά ό Βούγκεν σωριάζεται καί μένει άσάλευτος.

— Τί έπαθες, φωνάζει ό φρούραρχος. Δέν... δέν...

Χάνει τά λόγια του, γουρλώνει τά μάτια του, γέρνει πάνω στό τραπέζι του καί μένει κι' αύτός άκίνητος μέ τίς αισθήσεις του χαμένες.

Μέ μιá γοργή κίνησι, ό "Άσσος Σπαθί φέρνει τό χέρι του στήν τσέπη του. Τά δάχτυλά του σφίγγονται γύρω άπό τή λαβή του όπλου. Μά δέν έχουν τή δύναμη νά τό τραθήξουν! Είναι σάν παράλυτα. Τό στόμα του άνοίγοκλείνει σπασμωδικά, μά δέν καταφέρνει νά άρθρώση λέξι. "Έπειτα

γέρνει κι' αὐτὸς καὶ βυθίζεται σ' ἓναν ὕπνο χωρὶς ὄνειρα!

Κρατώντας πάντα τὴν ἀναπνοή του, ὁ Γιώργος βαδίζει πρὸς τὸ παράθυρο καὶ τὸ ἀνοίγει. Εἰσπνέει μὲ ἡδονὴ τὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ μένει ἐκεῖ ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ καθαρίσῃ τὸ δωμάτιο ἀπὸ τὸ ναυοκωτικὸ ἀέριο. Ἐπειτα, πηγαίνει στὴν πόρτα, τὴν σφραγίζει ἀπὸ μέσα καὶ κατευθύνεται πρὸς τοὺς τρεῖς ἀναίσθητους ἀντρες. Τοὺς ἐξετάζει μὲ προσοχή. Ὁ φρούραρχος ἔχει τὸ ἀνάστημά του περὶπου.

Κινεῖται γοργά. Τοῦ δαίνει τὴ στολή καὶ τὴν φορεῖ. Δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ δώσῃ στὸ πρόσωπό του τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Γερμανοῦ, γιατί δὲν ἔχει μαζί του συνεργά μεταμφίσεως, μὰ μπορεῖ νὰ σκεπάσῃ τὸ πρόσωπό του μὲ κάποιον τρόπο καὶ νὰ ξεγελάσῃ ἔστω καὶ γιὰ λίγο τοὺς στρατιῶτες, ὅσο γιὰ νὰ προλάβῃ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ κτίριο...

Παίρνει μιὰ βαθεῖα ἀνάσα καὶ ξεσφραγίζει τὴν πόρτα. Τὴν ἀνοίγει καί, μὲ τὸ καπέλλο του κατεβασμένο ὡς τὰ μάτια, περνάει ἀνάμεσα στὸ λοχία καὶ στοὺς στρατιῶτες, τραβώντας πίσω του τὴν πόρτα καὶ λέγοντας μὲ τὴ φωνὴ τοῦ φρούραρχου:

— Περιμένετε ἐδῶ. Θὰ ξαναγυρίσω!

Διασχίζει τὸ διάδρομο μὲ δῆματα καὶ κατεβαίνει τὴ

σκάλα ποὺ ὁδηγεῖ στὸ ἰσόγειο. Βαδίζει μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ πρόσωπό του, καὶ ἀπαντάει στοὺς στρατιωτικούς χαιρετισμούς τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἀξιωματικῶν ποὺ συναντᾷ.

Ἐχεῖ φτάσει στὸ μεγάλο χῶλ τῆς εἰσόδου, ὅταν ἀπὸ ἐπάνω ἀντηχοῦν κραυγές:

— Σιγὰ ὄπλα! Στὰ ὄπλα! Κρατούμενος δραπέτευσε μὲ τὴ στολὴ τοῦ κυρίου φρουράρχου!

Ανακάλυψαν τὴν ἀπόδρασί του. Ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὴν πόρτα, εἶναι τρεῖς φρουροί. Τὸν βλέπουν νὰ ἔρχεται καὶ δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν. Νὰ πυροβολήσουν ἐναντίον του; Καὶ ἂν εἶναι ὁ φρούραρχος καὶ ὄχι ὁ δραπέτης;

Ὁ Γιώργος λέει μὲ τὴ φωνὴ τοῦ φρούραρχου καὶ μὲ τὸ κεφάλι πάντα σκυφτό:

— Τί στέκεστε ἐκεῖ, ζῶα; Ὁ δραπέτης εἶναι ἀκόμη μέσα στὸ κτίριο! Πιάστε τὶς πόρτες!

Καὶ περνάει ἀνάμεσά τους χωρὶς αὐτοὶ νὰ τὸν ἐμποδίσουν!

Βγαίνει ὀρμητικὰ στὸ πεζοδρόμιο, ἐνῶ πίσω του οἱ φωνὲς πολλαπλασιάζονται. Οἱ πρῶτοι πυροβολισμοὶ ἀκούγονται καὶ μιὰ σφαῖρα περνάει τόσο κοντὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι του ὥστε τοῦ καμπαλίζει τὰ μαλλιά!

Ἀπὸ τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, μιὰ περίπολος ἔχει κάνει τὴν ἐμφάνισί της καὶ ἔρχεται τρέ

χοντας. 'Από την άλλη γωνία, μιά άλλη περίπολος έχει αρχίσει να πυροβολή. Άλλοι πυροβολισμοί ἀντηχούν μέσα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ κτιρίου. Είναι παγιδευμένος!

'Απὸ τὸ μέρος ὅπου παραμονεύουν, πίσω ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ περίπτερο, ὁ Σπίθας καὶ ὁ Διαβολάκος γουρλώνουν τὰ μάτια τους.

— 'Ο... Γιώργος!, τραυλίζει ὁ Σπίθας. 'Η μάλλον τὸ φάντασμα τοῦ Γιώργου!

— Είναι ὁ Γιώργος!, λέει ὁ Διαβολάκος. 'Αφῆσε τὶς ἀνοησίες γιὰ τὰ φαντάσματα. Είναι ὁ Γιώργος καὶ προσπαθεῖ νὰ δραπέτευση! Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσουμε!

Κυττάζει γύρω καὶ τὰ μάτια του σταματοῦν σ' ἓνα γερμανικὸ αὐτοκίνητο, ποῦ εἶναι σταματημένο μπροστὰ στὸ περίπτερο. 'Ο ὁδηγός του, ἓνας Γερμανὸς ἀξιωματικός, φωνίζει κάπὶ ἀπὸ τὸ περίπτερο ὅταν ἀκούγονται οἱ πρῶτοι πυροβολισμοί. 'Αμέσως τραβάει τὸ πιστόλι του, ταμπουρώνεται πίσω ἀπὸ τὸ περίπτερο, δίπλα στὰ παιδιὰ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον τοῦ Γιώργου. 'Ο Διαβολάκος κάνει ἓνα νεῦμα στὸ Σπίθα καὶ τὸ χοντρὸ παιδί κινεῖται μὲ γρηγοράδα καταπληκτικὴ γιὰ τὸ πάχος του. 'Η γροθιά του ἀνεβοκατεβαίνει καὶ ὁ ἀξιωματικὸς σωριάζεται ἀναίσθητος!

— Στὸ αὐτοκίνητο!, διατάζει ὁ Διαβολάκος. Θὰ πάρουμε τὸ Γιώργο καὶ θὰ δοκι-

μάσουμε νὰ διασπάσουμε τὸν κλοιὸ τῶν Γερμανῶν!

Τὰ δυὸ παιδιὰ ὁρμούν, μπαίνουν στὸ αὐτοκίνητο καί, μὲ τὸ Σπίθα στὸ βολάν, ξεκινούν. 'Ο Σπίθας, ποῦ εἶναι ἄσσος στὸ βολάν, κάνει μιά μεγάλη στροφή καὶ περνάει ξηστὰ ἀπὸ τὸ Γιώργο, ποῦ ἔχει πέσει μπρούμυτα, δίπλα στὸ πεζοδρόμιο, καὶ ἀπαντᾷ ὅπως μπορεῖ στοὺς πυροβολισμοὺς τῶν Γερμανῶν μὲ τὸ περὶστροφο τοῦ φρουραρχοῦ. Βλέποντας τὸ αὐτοκίνητο, ὁ Γιώργος ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον του.

Μιά φωνὴ τὸν σταματᾷ:

— Πήδησε μέσα, Γιώργο! 'Εγὼ εἶμαι, ὁ Διαβολάκος, μὲ τὸ Σπίθα! Πήδησε μέσα!

Τὸ Παιδί - Φάντασμα δὲν ἀφίνει νὰ πάῃ χαμένο οὔτε ἓνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου. Πηδάει πρὸς τὴν πόρτα ποὺ κρατᾷ ἀνοιχτὴ ὁ Διαβολάκος καὶ κυλιέται μέσα.

Κρατῶντας τὸ βολάν μὲ τὸ ἓνα χέρι καὶ τὸ πιστόλι του μὲ τὸ ἄλλο, ὁ Σπίθας ἀφίνει ἓνα μουγγρητὸ θυμωμένου λιονταριοῦ καὶ πατάει γκάζι. Τὸ αὐτοκίνητο πηδάει πρὸς τὰ ἐμπρὸς σὰν ἀφηνιασμένο ἄλογο καὶ ὁρμάει πρὸς τὴ μιά ἀπὸ τὶς δυὸ γερμανικὲς περιπόλους. Τὸ πιστόλι τοῦ Σπίθας, ταυτόχρονα, ξερονάει φωτιά, πυρωμένο ἀτσάλι καὶ θάνατο. Οἱ Γερμανοὶ δὲν κρατοῦν πάνω ἀπὸ ἓνα ἢ δύο δευτερόλεπτα. 'Όσοι μὲνουν ζωντανοὶ ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ Σπίθα καὶ ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ Γιώργου, ποῦ ἔχει κι' αὐ-

τὸς ἀρχίσει νὰ πυροβολῇ ἐναντίον τους, τὸ βάζουν στὰ πόδια γιὰ νὰ μὴ συντριβοῦν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο!

Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὰ τρία παιδιὰ κυλάει μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα στὴν ὁδὸ Σταδίου, πρὸς τὴν Ὀμόνοια.

Ξαφνικά, τὸ πόδι τοῦ Σπίθα πατάει φρένο. Μπροστὰ τους, στὴ διασπαύρωσι τῆς

ὁδοῦ Σταδίου μὲ τὴν ὁδὸ Περσιστοῦ, προβάλλουν δυὸ μεγάλα γερμανικὰ αὐτοκίνητα, γεμάτα στρατιῶτες, καὶ φράζουν τὸ δρόμο!...

Ὁ Γιώργος σφίγγει τὰ δόντια του. Ἡ ἀπόδρασίς του φαίνεται νὰ βαδίζει στὴν ἀποτυχία. Καὶ ἔχει ἐπιπλέον πάρει στὸ λαίμό του, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, δέβανα, τὸ Σπίθα καὶ τὸ Διαβολάκο...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

⊗ ΧΡΗΣΤΟ ΚΙΛΙΟ, Θεσσαλονίκη: Χαράς εὐαγγέλια γιὰ σένα καὶ τοὺς φίλους σου. Ἡ ἀγαπημένη σας ἐκδοσίς τοῦ Ὑπερανθρώπου θὰ ἐπανεκδοθῇ τόσο σύντομα ὅσο δὲν φαντάζεσαι! Ὁ θρυλικὸς Κοντοστούπης θὰ σὰς κἀνὴ πάλι: συντροφιά καὶ οἱ περιπέτειες τῶν θρυλικῶν ΕΛΓΚΡΕΚΟ, κλπ. θὰ σκορπίσουν εἰς τὴν συγκίνησιν τοὺς παλαιούς καὶ νέους ἀναγνώστες τοῦ θρυλικοῦ «Ὑπερανθρώπου». Χαιρετισμοὺς στὸ Χρῆστο Μούσιο, Ἀχιλλέα Σωκρῆ, Λευτέρη Κωσταπούλου, Δημήτρη Μινωγλου, καὶ Κώστα Αὐγετιάδη. Στὶς ἐπιστελές σας ἀπαντῶ πάντα μὲ τὴ σειρά προτεραιότητος. ⊗ ΜΑΡΙΑ ΚΑΖΟΥΛΗ, Ρεσαί, Βέλγιον: Ἡ παραγγελία σου θὰ κοστίσῃ 3 δολλάρια. Ὅλα τὰ τεύχη τοῦ ζητᾶς ὑπάρχουν. Περίμενε. ⊗ ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑ, Μπρούκλιν, Ν. Χ.: Ἐστάλησαν. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ποιά καθυστέρηση διειστώσας! Καὶ μὲ πύραυλο ἐν ἀλληλογραφίᾳ, πάλι θὰ ἐκπαιδεύομαι μερικὲς ἡμέρες! Ἀμερικὴ εἶναι αὐτὴ! Μήπως νόμιμες εἶναι δρίσκασαι στὴν Κηφισιά; ⊗ ΝΙΚΟ ΔΡΑΚΑΤΟ, Κεφαλληνία: Ἐστά

λησαν. Εἶπα στὸ Σπίθα γιὰ τὰ ψητὰ μαζιλάρια πού θὰ τοῦ στείλῃς γιὰ φαγητό, καὶ ἔμεινε ἀνακουσθῇ!! Ἀφοῦ λέει, εἶσαι τόσο γενναῖος, θὰ σὲ στείλῃς μερικὰ στομάχια! Μὲ τὴ σειρά μου συμπληρώσω καὶ γώ: Τίποτε ἄλλο δὲν δρέθηκε νὰ τοῦ στείλῃς; ⊗ ΣΤΑΥΡΟ ΠΕΡΕΝΤΙΔΗ, Ἀθήνας: Τὸ γράμμα σου μὲ γέμισε χαρὰ. Συχνὰ γράφω ὅτι ἀπαντᾷς σὲ ἐρωτήσεις ὅπως αὐτές πού μοῦ ἔκαμες ἐσὺ θὰ δοθῶν εἰς τὸ τέλος τοῦ διδίου. Λίγη ὑπομονή! Χαιρετισμοὺς στὰ παιδιά. ⊗ ΚΩΣΤΑ ΠΑΠΑΜΑΤΘΑΙΟΝ, Ἀθήνας: Ἡ διδολογία ἐνὸς τόμου τοῦ Ζορρὸ θὰ σὲ κοστίσῃ 5 δραχ. Ἐλα μὰ μέρα στὸ διδολογίῳ μας, Λέκκα 22 ἐντὸς τῆς στοᾶς, φέρνοντας μαζί σου καὶ τὰ τεύχη. Σὲ περίπτωσι πού δὲν μπορεῖς νὰ ἔλθῃς, στείλε τα στὴν διευθυνσι: κ. Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήνας. ⊗ ΕΜΜ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΝ, Ἡράκλειον: Ἐστάλησαν. Τὰ τεύχη τοῦ Γερικίου, Τάργκα, καὶ εἰκονογραφμένου Ὑπερανθρώπου ἔχουν ἐξαντληθῇ. Ὑπάρχει μόνον ὁ 1ος τόμος τοῦ Τάργκα.

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΩΝ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Έτος 7ον — Τόμος 50 — Άριθ. τεύχους 398 — Δρχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22, (έντὸς τῆς στοᾶς), Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουᾶς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, επιταγαί: Γεώρ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22. Άθήνας

Συνδρομαὶ ἑσωτερικοῦ
Έτησίᾳ Δρχ. 100
Έξαμήνιος » 55

Συνδρομαὶ ἑξωτερικοῦ:
Έτησίᾳ Δολλάρια 4
Έξαμήνιος » 2

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 399, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχό-
μενη ἐβδομάδα μετὸν τίτλο:

ΟΙ 4 ΑΣΣΟΙ

ἀποκορυφώνεται ἡ ἀγωνία καὶ τὸ ἐνδιαφέρον! Τὸ 399 εἶ-
ναι ἓνα τεύχος ποὺ θὰ μείνῃ ἀξέχαστο! Μυστήριο, δρά-
σις, αἰνίγματα, γοητευτικὴ πλοκὴ, τιτανομαχίες! Καὶ γέ-
λια!

Μὴ χάσῃ κανένας τὸ τεύχος 399!

ΑΞΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΠΟ ΜΠΡΟΥΝΟ..
ΟΠΟΚΛΗΡΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ ΑΓΝΩ-
ΣΤΟΥΣ ΘΑ ΕΧΗ ΝΑ ΑΝΤΙΜΕ-
ΤΩΠΙΣΤΗ Η ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑ ΣΟΥ

ΕΧΕΙΣ ΔΙΚΙΟ!
ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ
ΧΕΝΤΡΥ.

ΉΤΑΝ ΠΟΛΥ ΑΠΛΟ ΤΟ ΣΧΕ-
ΔΙΑΣΜΑ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ
Η ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟΥ
ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΚΙ ΕΤΣΙ Σ' ΕΝΑ
ΜΗΝΑ ΞΕΣΙΝΗΣΑ.

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ
ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΕΦΤΑ-
ΣΑ Σ' ΕΝΑ ΞΕΝΟ ΑΣΤΡΙΚΟ
ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΓΕΙΩ-
ΘΗΚΑ Σ' ΕΝΑΝ ΠΛΑΝΗ-
ΤΗ ΤΟΥ.

Η ΠΟΛΙΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ
ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ
ΟΜΩΣ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΑΙΑ ΝΤΥ-
ΜΕΝΟΙ.

..ΕΠΙΣΗΣ ΔΕΚ ΘΛΕΠΩ ΣΥ-
ΧΝΟΦΟΡΙΑΚΟ ΜΕΣΟΝ.. ΕΧΕΙ
ΓΟΥΣΤΟ ΝΑ ΜΗΚ ΕΧΟΥΝ
ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙ-
ΝΗΤΟ.. ΑΔΙΚΑ ΠΡΩΑ ΕΩΣ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ..